

**Neboť tak Bůh
miluje svět...**

Ivana Kultová

Neboť tak Bůh miluje svět...

*„Neboť tak Bůh miluje svět, že dal svého
jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří,
nezahynul, ale měl věčný život.“*

Jan 3,16

Vydal: Křesťanský sbor Ostrava – Kunčičky

Odpovědný redaktor: Ján Ostrolucký

Ilustrace: Ivana Kultová

Obálka: Petr Holý

Tiskárna: ETHICS Ostrava

Rok vydání: 2021

Vydání: první

© 2021, Křesťanský sbor Ostrava – Kunčičky

ISBN 978-80-88135-40-1

Předmluva

Básně této sbírky – stejně jako sbírek minulých, které vyšly v letech 2016 a 2019 pod názvy *Na cestu životem* a *Sůl a světlo* – vznikaly především příležitostně, pro osobní evangelizaci, pastorační, případně též sborové programy. Právě k těmto účelům – krom potěšení – by měly i básně této sbírky sloužit svým čtenářům při jejich osobní či sborové službě. Je tudíž možno je podle potřeby a konkrétní situace (např. podle toho, zda adresátem je muž či žena apod.) pozměňovat, upravovat, zhudebňovat, dramatizovat či jinak měnit a dávat dál.

Bude ovšem dobré, když úpravy zachovají rytmus a rým. Pokud by čtenář některou z básní chtěl někomu posloužit a potřebnou úpravu by raději svěřil mně, ať mi laskavě napíše na adresu *ivana.kultova@seznam.cz* a může se na mne obrátit i v případě, že by potřeboval novou báseň do jiné situace, na kterou se žádný z textů v knížce přímo nehodí. Bude-li to v mých silách, ráda mu ji napíšu.

Především toužím po tom, aby sbírka posloužila Boží slávě, záchraně dosud nespasených a povzbuzení a pomoci v různých situacích.

Závěrem chci poděkovat redaktorovi Jánů Ostro-luckému a ostatním spolupracovníkům ve vydavatelství za ochotu sbírku vydat a za péči, kterou uskutečnění tohoto úkolu věnovali.

Ivana Kultová

Pozvání ke Spasiteli

*„Já jsem ta Cesta, Pravda i Život.
Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne.“*

Jan 14,6

Vyznání víry

Dík za tě, Otče všemohoucí,
který jsi stvořil pro svůj lid
vysoké nebe, zemi skvoucí,
jichž nemožno se nasytit.

Dík za Ježíše, Syna tvého,
jenž z Ducha tvého počat byl,
z Marie panny zrozeného,
jejž za Pána s nám stanovil,

jenž trpěl pod Pilátem muka
již nemající obdobu,
jehož tvá neúprosná ruka
vedla až na kříž, do hrobu,

jemuž dal s v peklo sestoupiti
a z mrtvých vstáti třetí den,
by sedl, kde tvůj trůn se svítí,
a byl i s tebou oslaven.

Díky, že odtud přijde znova
živé i mrtvé soudit zas,
díky za Ducha Ježíšova,
jenž smí nás těšit po ten čas.

Dík za tvou církev v celé zemi,
za společenství svatých tvých,
díky za hříchů odpuštění,
za naděj zítra vzkříšených.

Dík za život, jenž na nás čeká
a který bude bez hranic.
Dík, že to vše dal s pro člověka
a žádáš srdce a nic víc.

Krása a milost

Sklo třpytí se jak rajske květy,
jak mořská oka zářivá.
Český um dávný, mnohaletý
v severním kraji ožívá.

V obdivu lidé tiše hledí,
skla třpyt provází hudby jas,
když dětské prsty v odpovědi
z nástrojů loudí mistrů hlas...

Jaké nám, Bože Stvořiteli,
předkládáš lásky znamení,
když poznat smíme um tvůj skvělý,
který jsi ztajil v křemeni!

Lidem dal's dech a ruce tvůrčí
a myslí, srdci mocný vhled,
jenž nakonec tvar díla určí,
kdys prvně, ne však naposled...

Kéž nám ten příklad umu tvého,
smyslu pro soulad, pro krásu
pomáhá z hluku světa všeho
k věčnosti vzhlednout od času.

A poznat, v tom že konec není,
že dal jsi lidem mnohem víc –
ke kráse též dar vykoupení,
pláč soucitu z tvých zřítelnic.

Syna jsi poslal na Golgotu,
by vykoupil nás z našich vin,
s modlitbou v krvi své a potu
proměnil v život smrti stín.

Dej, ať poznáme milost tvoji,
že´s Tvůrce, Spasitel a Pán,
ať lásku, která hřích náš zhojí,
pozveme do svých srdce bran.

Ať se ti dáme formovati,
jako sklář písek mění v um,
z života zde, který se krátí,
ať známe cestu k nebesům.

Tam najdeme vlast krásnou, novou,
už prostou strusky soužení.
Pohled na krásu křišťálovou
kéž v nás i ducha promění!

*K inauguraci Křišťálového chrámu
v Kunraticích u Cvikova 12. 6. 2020*

Automobilová bajka

Příběh nevěřícího souseda, který se svým autem dělá naschvály křesťanskému sousedovi

Dvě auta si povídají
o tom, jaké pány mají.
„Já mám pána všemocného:
dupne si – hned je po jeho.“

„Můj pán moudrý je a tichý,
poznal totiž svoje hříchy.
Vítež, v Kom je milost pravá,
která od nich volnost dává.“

„Hřích – co je to?“ „Všechno špatné,
při zrození neodvratné.
Každý člověk se s tím rodí,
hřích ho k peklu doprovodí.“

„Nač mi říkáš tyhle věci?
Můj pán nebojí se přeci.
Žije tak, jak se mu zlíbí,
nepřipouští žádné chyby.“

„Tohle právě je ta chyba!
Takový se s peklem líbá.
Jak zapadne smrti brána,
už je milost promeškána.“

„Mám ho rád – vždyť si mne hledí –
vážně na něj tohle sedí?
Raděj' mu to všechno řeknu,
důsledků se nezaleknu.“

Nechci, aby skončil v hrůze
pro pýchu a pro iluze.
Až svůj život s Pravdou sladí,
budem' my dva kamarádi.“

Vesmír mluví

Má drahá, nepros o mé síly,
sám jsem jen dílem Božích sil.
Nezmohu, aby někdo milý
se zlepšil, zkrásněl, šťastně žil.

Říká se: „Ne ke kováříčku,
ke Kováři jdi! Mistr je.“
Nač sirka ti, když nemáš svíčku?
Bez spásy – jaká naděje?

Jsem stvořen jen, bych hlásal slávu
Toho, který tě v péči má.
Nezůstaň jenom v běžném davu,
jenž hvězdy vnímá očima.

S Ním mluv, má drahá – místo se mnou –
jenž stvořil vesmír, celý svět
i Tebe – který rukou jemnou
ti věčnost dá – ne „snad pár let“.

Dá Ti ji, když on budeš státi,
když poznáš cenu oběti,
již neváhal za Tebe dáti!
Chce vést tě tam, kde žijí svatí
šťastně – po věčná staletí.

Když pozveš jej do srdce svého,
pak se ten zázrak podaří.
Pak se mé hvězdy – dílo jeho –
radostí z probuzení Tvého
a ze spásy Tvé rozzáří.

Tvůj Vesmír

Bůh a modly

Jen Bůh je Pán a z něj vše žije,
ne z Marie či z Terezie.
Klanět se mrtvým smrt je jistá,
kdo dělá to, je spiritista.

Pán Ježíš zemřel za Tvou vinu,
ta rodí se i v pověr klínu.
Obrazy, sochy uctívané
jsou Bohem v zatracení dané.

Jen živý Ježíš zmrtvýchvstalý,
jenž v nebi navždy Otce chválí,
je prostředníkem pro člověka:
k němu se obrať, sám tě čeká!

Srdce mu dej a zahod' modly,
jež nastražil ti satan podlý.
V Ježíši spása je i zdraví,
k němu se přiviň bez obavy!

Mistru bojových umění

„Jsem bojovník – a kdo je víc?
Postřeh i sílu paží
mám pohotově – proto nic
vítězství nepřekáží.

Vítězit vždy je touha má...“
„Synku,“ hlas slyším z dálky,
jak z tajemného neznáma:
„Jsou jiné, horší války.

Soupeře zmoci v turnaji
je, pravda, namáhavé:
lze to však cvičit potají
a cvičení je zdravé.

Nepřítel jiný, záludný
jsou školní povinnosti:
s ním potýkat se dny a dny
je těžké víc než dosti!

Tam jenom kázeň pomáhá
a též vědomí cíle;
však přináší ta námaha
vítězství ušlechtilé.

A pak je jeden nepřítel,
jež člověk nepřekoná:
byť od lesa i na to šel,
poražen jednou skoná.“

„Kdo je to?“ ptám se zbledlý. „Smrt.
Ta na svět přišla s hříchem,
když člověk Boží láskou zhrd',
podlehnuv v klamu lichém.

Satan, nepřítel největší,
teď žene lidi k zmaru –
a láska jen je vyléčí,
jež největší je z darů.

Kdo pochopí té lásky zdroj,
jež za něj život dává,
a přijme Krista – vyhrál boj
a smrt naň nemá práva.“

„Příteli, kdo jsi? Ze slov tvých
jde síla nebývalá...“
„Jsem Ježíš Kristus, smyl jsem hřích
a chci být tvoje Skála.“

„Přijď, Pane! Do srdce tě zvu –
chci s Tebou vítěziti!“
„Rád, synku! Sám tě povedu
až tam, kde za hranicí dnů
již věčná radost svítí.“

Mladé nevěřící rodině

stěhující se do samostatného bytu

Pán Bůh vás provázej a při vás věrně stůj,
při srdcích vašich též, ať najdou pokoj svůj.
Vždyť v nebi, v srdci svém už připravil vám
byt,
z něhož vás ničí zášť nemůže vyhodit.

Je země, nebes Pán, je nejmocnější Král,
za všechen hříšný lid Ježíše – Syna – dal.
Kdo srdce jemu dá, je přijat v pevný hrad
a princem, princeznou se směle může zvat.

K sobě jej pozvěte, nemějte z něho strach,
je dárce života a světlo v temnotách.
S ním šťastně vstává se a šťastně usíná;
ať též vždy smíte říct: jsme šťastná rodina!

Rozhovor v pekárně

Na polici u pekaře
pecen špulí zlaté tváře,
oplatka se v barvě bílé
tváří obzvlášť ušlechtilé.

„Už se těším,“ bochník říká,
„bude radost převeliká.
Až mne lidem na stůl dají,
ti za mne dík Bohu vzdají.“

Oplatka dí: „Kvas je v tobě,
já mám Krista Pána v sobě!
Královna jsem, božská paní,
v chrám kdo vstoupí, mně se klaní.

Ten tajemný proces svatý
mění mne co do podstaty.
Pozdvihováním i slovy
kněz mi dává život nový!“

Houska na to: „Oplatečko,
nebuď nafoukané děcko.
I já v peci pyšná byla,
jak jsem načechraně bílá.

Pekař mne však vyndal brzy,
jistě ho to teď už mrzí.
Dostala jsem z toho brousek –
nejsem královna všech housek.“

Bochník zas: „Když naspěch není,
pekař náš si vyndá čtení.
Nahlas čte, má Bibli v klíně
a též nám z ní moudrost plyne.

Včera – byl jsem mouka ještě –
za hojného venku deště
četl, čemu moudrý věří –
slova Páně při večeři.

Tělem svým Syn Boží, lidský
chléb tam nazval symbolicky,
bychom chuť té lásky znali,
při jídle naň vzpomínali.

Neříkal nic o proměně,
knězem vykonané změně.
To až legend, tradic hloží
zadusilo slovo Boží.

Nemluvil o kněžské práci
či o transsubstanciaci.
Nová smlouva kněžství dvojí
zná jen, všem nám ku pokoji:

kněžství Krista velekněze,
jenž v pokorné lásky něze
do svatyně vešel s krví,
lepší nežli Adam prvý –

a pak kněžství sester, bratří,
všech, kdo srdcem Pánu patří:
mají světu zvěstovati,
že kajícím spása platí.

Není třeba zvláštních šatů,
posloupnosti, celibátu:
stačí život Pánu daný,
jeho krví omývaný.“

„Že by mne snad, chlebe milý,
báje tradic obloudily?
Což jsem, hloupá holka malá,
obětí se klamu stala?“

„Stala,“ chléb dí, „lépe ale
sloužit smíš teď Bohu dále.
Za lidi pros, aby vstali.
lživým mýtům výhost dali.

Ať se v chrámech neklanějí,
Pán dlí v srdcích nejraději.
Ať mu srdce, život dají,
tím chléb spásy přijímají.“

Oplatka už smutná není,
věří, že Pán lidi změní.
Nad pekárnou převoňavou
vstává den se slunce slávou...

Věnování do Bible pro nespasenou rodinu

Tato kniha pro rodinu
nese zprávu radosti,
že Bůh Otec ve svém Synu
z moci zlé Vás vyproští.

Kdo mu svoje srdce svěří,
na nic nebude už sám:
otci, matce, synu, dceři
Pán buď vůdcem k výšinám!

V nebi všichni zapomenou
na vše zlé i na bolest.
Nechte se tou knihou cennou
na každickém kroku vést!

Muži, který jako dar poslal mariánské modlitby

Velmi se omlouvám, příteli,
knížka je k zničení dána.
Uctívat zemřelou Marii
a „svaté“ uráží Pána.

Jen on má být podle Bible ctěn,
lidem se nemáme klanět –
a mrtvé dokonce uctívat,
značí – jej duchařstvím hanět.

Něco však z dárku jsem získala
a to si ponechám s vděkem –
že v dobrém úmyslu zaslán byl
a měl být pro duši lékem.

Ten přístup vsutku mne potěšil
a chci se odvděčit za to –
lékem, jež sama jsem poznala
a jenž je dražší než zlato.

Je to Pán Ježíš, syn Marie,
Duchem jí od Otce daný,
skrže nějž Bůh Otec v každém z nás
splnit chce úžasné plány.

Pán Ježíš za hřích náš zaplatil,
za nás smrt stihla ho dravá –
a kdo mu odevzdá srdce své,
občanem nebe se stává.

Pokud jej pozvete do srdce,
Váš svět se nádherně změní;
učíňte, prosím Vás, tento krok
(očistec žádný přec není).

Pro nás se v Betlémě narodil –
proto se Vánoce slaví;
řekněte, nestojí za to snad
poznat dar nebeské slávy?

I mne to u srdce zahřeje,
vědět, že přijal jste spásu:
zajásám jako ti pastýři
při zpěvu andělských hlasů.

Milé a obětavé sousedce

Kéž Pán Vám žehná, milá paní,
i celé Vaší rodince,
zahrádka kvete v usmívání
pod pečující Vás všech dlaní
a klid je v každé hodině.

Kéž obec, v níž nám žít je dáno,
podobně vzkvétá bez vady:
bude to, dáme-li své „ano“
Ježíši, v páteční jenž ráno
satana zmařil úklady.

Dal život, abychom my žili
a službou svému okolí
pomohli k radostnému cíli:
k vlasti, již Pán nám zchystal milý
a v které nic už nebolí.

Tam bude život plný, čistý,
společnost v lásce ukrytá.
Kdo přijal Pána, je též jistý,
že i nad pozemskými místy
ta milost Páně prosvítá.

Už zdejší život vzkvétá nově,
když vykročíme cestou s ním,
sytíme duši v jeho Slově
a v společenství Ježíšově
vstříc jdeme krásným tajemstvím.

Tož kéž Vám jeho srdce vřelé
životní cestu prozáří!
Přijmete-li jej za Přítele
a Pána této cesty celé –
mnohé se, věřte, vydaří.

Ženě, která prožila mnoho bolestí

*„Neboť chlapec se nám narodil, syn je nám
dán; na jeho rameni spočinulo panství.
Dal mu jméno Podivuhodný rádce,
mocný Bůh, Věčný Otec, Kníže pokoje.“*

Izajáš 9,5

Vzpomínky těžce dotírají.
Nesnadno tíhu světa nést.
I děti mé už přešly k ráji.
Já vím, co je to za bolest.

Květ lotosu Vám neporadí,
východní moudrost neplatí.
Leckdo Vás možná ještě zradí
a mnohý sen Vám rozvrátí.

A přece na Vás někdo čeká –
předobry, milující Král.
S ním není to jak u člověka,
jenž stavbě domu přednost dal.

Chce Vám být otcem, mužem, bratrem –
a jako Syn Vám též byl dán:
nejhlubším prošel pekla patrem,
by vedl Vás do nebes bran.

Pán Ježíš vztahuje k Vám ruku
a chce Vám radost dát i mír:
je láska v jeho srdce tluku,
je nejčestnější bohatýr.

Ach, pozvěte jej do života –
bez pochybností, bez obav:
démonů nenechává rota
je proti němu stínů dav.

Vždyť touží Vás mít navždy v ráji –
i Vaše dítě čeká v něm.
Ač zlé vzpomínky dotírají –
zítek je v požehnaném kraji.
Jen přichylte jej v srdci svém!

Vězeňkyně

Vytýkám si svoji vinu,
že mi nervy ujely.
Žiji teď jak v samém stínu,
svět to není veselý.

Každá říká: „Já ne, oni...“
I já mám své výmluvy.
Ke konci už se to kloní,
svoboda mne osloví...

Jak žít dál? Neskončit znova
ve vyjeté koleji?
Správné činy ... správná slova...
Kdo mi pravdu vyjeví?

Usínám... A ve snu vidím
tvář jakoby z pohádky:
„Dovol, ať tvou cestu řídím,
vrať se se mnou nazpátky!“

Ano, vzpomínám... Co malá
častokrát jsem zlobila:
z mísy tajně koláč vzala,
něco vztekle rozbila.

Jak byla ta chvíle milá
někomu se přiznat s tím:
slova, jež mi odpustila,
nazpaměť až dodnes vím.

Přišlo to však znovu zase,
nekonečný bludný kruh...
Teď hlas opět ozývá se:
„Ježíš jsem, chci být tvůj Bůh.

Viny vracejí se znova,
svět je pro hřích prokletý.
Já si lidi zamiloval,
zemřel za ně před lety.

I za tebe...“ „Za mne, Pane?
Vážně mne má někdo rád?“
Nitro bolem utýrané
začíná se probírat.

„Ano! Dej mi srdce svoje,
svěř mi budoucnost svých cest!
Já tvé vybojoval boje,
chci tě cestou lásky vést.

Sílu dám, a světlo pravé,
moudrost, jež tě ochrání;
ze své lásky obětavé
vryl jsem si tě do dlaní.

Čti mou knížku, hovoř se mnou,
hledej ty, kdo znají mě –
a těm, kdo jdou nocí temnou,
nes mé slovo upřímně.“

„Pane, pojď! Můj duch je slabý,
srdce mé ať je tvůj byt.
Strach a nic, co v světě vábí,
už mne nesmí odradit.“

Probouzím se. Mír mne hladí,
družky spí tu kolem mne...
Pane, nedovol mi zradit,
veď mne k lásce upřímné!

Nemám už strach ze svobody.
Strach, jak budu dále žít.
Až se první z děvčat vzbudí,
chci jí něčím posloužit...

Boží řád

„Už rozhodnutí ve mně zraje:
chci se stát klukem, a to hned!
Kluk vesele si fotbal hraje
a holka musí uklízet...“

„Přišla jsi na svět v dobrém čase,
doktoři to dnes umějí!“
Paninka hezky usmívá se
a budí v dívce naději.

„Neříkej o tom otci, matce,
ti nechápou své dítě přec...“
Žena se směje víc než sladce,
už ví: to hotová je věc!

Do ruky adresu jí dává,
dívka se ve snech utápí:
být ženskou není žádná sláva,
svět štěstí má jen pro chlapy...

Žena jde. Starší kamarádka
zaslechla zdálky rozhovor.
Kam otvírá si děvče vrátka?
Vždyť na ni čeká černý mor:

neplodný život v beznaději,
zoufalství místo úlevy –
a jaké v srdci rány zejí,
když krutou pravdu objeví!

„Děvenko, poslyš,“ povídá jí,
„co v světě zla je, sotva víš.
Nenalet' každé nové báji
a neukvap se přespříliš.

Teď dospíváš, máš v hlavě zmatek,
tohle si mnohý prožije.
Ze středy mít bys chtěla pátek,
a přec každý den pěkný je.

Věz – fotbal není jenom sláva
a uklizeno mít je fajn.
Když fotbalista pokulhává,
sprostě naň pokřikují z lajn.

Kdyby se nebe převrátilo,
jak v oblacích bys šlapala?
Les, pole kdyby v klenbě bylo,
jak by ses – zapeklité dílo! –
k borůvkám, k houbám dostala?

Jak po rukách by bylo chodit
a nohama si jídlo brát?
Co vetchá stařenka se rodit
a v květu mládí umírat?

Věz, že Bůh světu řád dal pravý
a místo v něm má každá věc.
Kdo laskavý je, obětavý,
najde svou cestu nakonec.

Muž na hradbách když s mečem stojí,
má nepřátele odtud hnát –
a žena se pak sotva bojí,
v pokoji smí si s dětmi hrát.

Jen utiš se, čas mnohé změní,
jednou se zmatkům zasměješ.
Co snadné je, vždy dobré není,
lákadla jsou lež jako věž.

Pán má tě rád, vždyť zemřel za tě,
i životu dal dobrý rád,
v něm budeš šťastná vrchovatě –
jen Bohu v srdci místo dát!“

Děvče se zklidní. Dumá tiše:
Teď vlastně mám psát úkoly.
Než maminka je podepíše,
světlo se do tmy překulí.

Pozitří hudebka je přeci,
měla bych ještě trochu hrát,
a na poličce svoje věci
pěkněji chci si urovnat...

Jde, vidí: sněženka už kvete,
a to je teprv předjaří –
jak zjara zkrásní vše, a v létě!
Přec je mi dobře na tom světě.
A oči se jí rozzáří.

Pro českou dívku, která přestoupila na islám

Co mne k těm krokům vlastně vedlo?
Mám přátele, jsou hodní dost.
Ornamentální mnohá díla
jsou pravý umělecký skvost.

Rodiny mají mnoho dětí,
potraty žádné, pravý div,
čistotu smí jim záviděti
i mnohý, kdo jí pamětliv.

Klid je tu, jak by přes staletí
se čas najednou zastavil.
Den pravidelně modlitbami
se dělí, poslušnost je cíl...

A přece. Něco, zdá se, chybí.
Jistě – ctít Boha třeba je.
S tím „Milosrdným“, „Slitovníkem“
však kdesi cosi nehraje...

Proč atentáty, vraždy kruté?
Co migrantů cíl nakonec?
Proč „nevíra“ se odsuzuje
jak zločin, ač to srdce věc?

A co po smrti bude se mnou?
Ráj se jen mužům rozsvítí.
Dívka tam nejvýš – když je krásná –
smí jejich vášeň těšiti...

Jdu spát, pochybou unavena –
a hle: zřím ve snu jasnou tvář:
tou krásou srdce přímo sténá.
to nevysvětlí žádný snář.

Král je to? Koruna jej zdobí,
je ale z trní spletená.
A mluví ke mně vážná slova:
„Zatím jsi, děvče, ztracena.

Zlý nalákal tě na klid zrádný,
i mravnost užil cynicky,
aby tě svedl k lži a klamu.
Já pro tě zemřel tragicky.“

To vidím. Krev mu teče z těla
od biče, z trní, po hřebech...
„Však nezůstal jsem v hrobě, milá,
Otec mne vzkřísil po třech dnech.

I tebe vést od smrti věčné
chci k ráji, jež jsem připravil;
mé slitování nekonečné
mužům i ženám chystá cíl.“

Mužům i ženám? Rovné cíle?
Však hlas ten dále hovoří:
„Vím. Svět se řítí k nemravnosti
na zemi jako na moři.

Však mravnost není ,na komando‘:
ta pravá z duše vychází,
jež lásku Boží pochopila
a přijala a nezkazí.

Tomu, kdo do srdce mne přijal
a moji lásku nese dál,
není už třeba diktatury...“
„Kdo jsi?“ „Tvůj Spasitel a Král.

Jsem Ježíš, jsem Syn Otce Boha,
i když to islám popírá.
Pozvat mne do srdce je spása
a pravda – žádná „nevíra““

Probouzím se... Sny dlouho sněné
jak domek z karet bortí se.
Mnohé je rázem vysvětlené,
i kruté vraždy z ulice...

„Pojď, Pane!“ volám v rozechvění.
„Omyj mé srdce krví svou.
Už vím, že islám cesta není,
že byl jen písni mámivou.“

Kde je můj „klid“? Je nový tady –
a jiný: svěží, živoucí.
Vím, že se nedopouštím zrady –
lži zradit nelze. K nim teď zády
jdu, kam zve srdce horoucí.

Vím, nebude to snadná cesta.
Však s Ježíšem bok po boku
i nemožné se možným stane
pro mne – i jiné, oklamané
lží satanových útoků!

Postabortivní syndrom

Stala se vražda v našem domě
Stala se vražda v domě mém
Smrt která pro tebe i pro mě
je navždy těžkým břemenem

Stala se vražda bez odplaty
Úřední zápis a nic víc
Krev na stole A bílé hnáty
až kdesi na dně popelnic

Lid chodí tiše Lid se postí
Je katafalkem celý dům
Je pohřeb konán ve skrytosti
a vyloučeno publikum

Můj milý Za ty hrozné rány
jež neodsoudí porota
kéž – možno-li – jsou požehnány
budoucí plody života

Tys Pane viděl Odpust' prosím
a vrať mi aspoň srdce klid
Ať bolest kterou v srdci nosím
dá jiným dar se umoudřit

Ať na ten život nesahají
jenž křehký je a bez viny
Kroky se někdy snadné zdají
a přeci vedou za stíny

Jen tvoje láska Boží Synu
ukázat může kudy kam
Díky že po osudném činu
k tobě se navždy utíkám

Nemocné přítelkyni

Lilianko milá,
Pán Ti zdraví dej,
v něm je moc a síla,
proto neváhej!

Pozvi Pána k sobě:
„Jenom tvá chci být,
tys nezůstal v hrobě,
ať i já smím žít!“

Platil za Tvé hříchy
vlastním na těle,
dobrý je a tichý,
máš v něm přítele.

Jak v svém Slově praví,
v nebi chce Tě mít,
tam je věčné zdraví,
radost, jas a a klid.

Tradičně se modlit,
jak jsi přivyklá,
to lsti satanovy
ještě nezviklá.

Pozveš-li však Krista:
„Vezmi srdce mé!“ –
Pánova krev čistá
moc tmy zažene.

Hřích mu vyznej, jehož
nikdo není prost,
potom spolehnout se
můžeš na milost.

Prosím, krok ten učiň,
dokavad je čas:
i pozemské strasti
poneseš s ním snáz!

Večerní rozhovor

Když šero tmí se do oken
a večer se již sklání,
přemýšlím, jaký byl můj den,
a přijde vzpomínání...

Jsem voják, syn je bojovník,
my víme, co jsou zbraně,
když nepřátelský pluk by vnik',
posvítíme si na ně.

Však sebe těžko přemoci
a smrt se nepřekoná.
V mnohém je člověk v bezmoci,
nad zítřkem temná clona...

„Příteli drahý, pravdu díš,
můj boj byl proto jiný:
já beze zbraně strpěl kříž
za hříšné lidské činy.

Za činy, slova, myšlení,
s nímž Bůh se nesrovnává.
Proto smrt hrozí v konci dní
a budoucnost je tmavá.

Já nad temnem však zvítězil,
i nad hříchem a smrtí.
Kdo přijme mne, má světlý cíl
a smrt ho nerozdrtí.“

„A kdo jsi?“ „Ježíš, drahý můj!
Jsem nebeský Syn Boží,
proměnit toužím život tvůj,
zázraky dát ti prožít.“

„Nač zázraky, nač proměna?
Bez víry žil jsem zatím...“
„Víš, co má láska znamená?
Brzy se na svět vrátím.“

Vezmu ty, kdo mne přijali,
do nebeského domu.
Ti zbylí smutně zpovzdálí
přihlížet budou tomu...“

Přemýšlím. Mám přec rodinu,
choť drahá Pánu věří –
mám zůstat sám na konci dnů?
Ne, to bych snesl stěží!

A temný zítřek přede mnou
že v světlo má se změnit?
Tu ruku Pánem podanou
snad přec bych měl si cenit...

„Pojď, Pane! Bez víry jsem žil –
prosím, ať se to změní!
Krev novou nalij do mých žil
a životu dej směr a cíl
podle svých zaslíbení:“

A Pán Ježíš na slova má
mne bere do náručí,
radost mi srdce zahřívá
a v srdci píseň zvučí.

Večer se sklání za oknem,
však noc již není tmavá.
Už nejsem svůj, teď Páně jsem,
k jednomu cíli s chotí jdem –
buď Bohu věčná sláva!

Očnímu lékaři

Vy, milý pane doktore,
pro lidi pomoc máte –
pro staré, mladé, pro choré –
od kletby noci klaté.

Pomáháte jim chránit zrak,
by viděli, co mají,
by nekryl jejich oči mrak,
jenž světa krásu tají.

I další svět tu ale je,
tělesným nezřen videm,
v němž kyne nová naděje
seslaná všechněm lidem.

Ten hled se srdci otvírá,
když přijme lásku Páně,
když pominula nevíra
a obejmou nás do šíra
laskavé Boží dlaně.

Ó prosím. otevřete zrak,
ať Vaše srdce vnímá
tu lásku, obětavou tak,
očima duchovníma.

I za Vás zemřel Ježíš Král
a k ráji chce Vás vésti,
kde nebude už bol ni žal –
jen dokonalé štěstí.

Kéž jeho láska zazáří
i od Vás lidem vůkol,
ať je – když přijdou k očáři –
též života zvěst obdaří.
Toť nejkrásnější úkol!

Povzbuzení na cestě víry

*„Víme, že těm, kteří milují Boha,
všechny věci spolu působí k dobrému.“*

Římanům 8,28

Týmu Božích dětí

Spojme své síly, spojme dlaně
a srdce láskou prochvělá,
ať je to dílo požehnané
a ať se dobře udělá.

Je mnoho protivenství kolem,
nepřátel ničící, co se dá:
solí i světlem budme spolem,
ať svět kolem nás prohlédá.

Semínka pravdy, rozeseť
a přímluvami zalitá,
kéž mění tvářnost toho světa
a ať v něm láska prosvítá.

Bez milosti tvé, Pane věrný,
bez Ducha se to nezdaří;
s tebou však poklad nepřeborný
se v mnohých srdcích rozzáří.

Křesťanským pracovníkům

Když Pán své děti povolává
k službě, jež zdá se nad síly,
zázračně jim i sílu dává,
by překážky se zlomily.

Když jedno na druhé se vrší
a nevíš, kde máš zrovna stát,
když sucho je a nezaprší,
času je jen tak akorát,

když někdo z vojska zrovna chybí
a nevíš, kdo jej nahradí,
strach šeptá: „Co si počnem', kdyby...“ –
věř, Pán si se vším poradí!

Kde modlitba a důvěra je
a Bůh sám úlohu ti dal,
přinese plody vše, co zraje –
vždyť vinici Tvou štípil Král.

Vykročme tedy bez obavy, –
Pán nadlehčí, co těžké je,
dá službě pečeť svojí slávy,
vždyť on je dárce naděje.

Kde sám své dílo započíná,
věrně je také dovrší:
i na poušti dá místa stinná
a pro rozhled svá návrší!

Povzbuzení věřícím pozůstalým

Čas objímat, čas objetí se vzdálit –
to obé popsal moudrý Šalomoun.
A když nám zlý chce radost z žití kalit,
volívá někdy beznaděje tón.

Však nenechme se skolit jeho zbraní,
připomeňme si něžnou Boží dlaň:
že kdo v něm zesnul, toho navždy chrání
v domově slávy; zemřel přeci zaň.

A tam už není nemoci a žalu,
jen radost – a s ní šťastné čekání,
že spolu jednou v domě Krále králů
budeme žít již naplněné dni.

Vím, chybí nám tu objetí ta milá
a mnohá slza ještě splyne nám:
však přitulme se v náruč tu, jež byla
a je nám zdrojem cesty k výšinám.

A prosme za ty, kdo jsou bez naděje,
jimž chybí věčné lásky objetí,
za ty, již musí, když se ztráta děje,
až nepředstavitelně trpěti.

Budme jim vzorem naděje, jež platí,
těšme se v Pánu, těšme chorý svět,
těm, kdo jsou jeho, že Pán radost vrátí.
Kéž tomu všichni chtějí rozumět!

Ovdovělé sestře

Sestřičko drahá, Pán Ti slzy stírej
a drž Tě ve svém něžném objetí!
Pro beznaděj se prosím neotvírej –
vždyť vytržení přijde vzápětí.

Ať milé vzpomínky Ti nevyblednou,
nemilé kéž čas mlhou zahrne;
ať děti, vnuci na Tobě vždy shlédnou,
jak Boží vedení je patrné.

Rodinné věčné shledání nás čeká –
Pána a těch, jimž zrod svůj dal a vzrůst.
Nebeský Kanán, medu zem a mléka
nahradí zemskou strast a její půst.

Až uvítá nás věčný Jeruzalém,
pozemský bol se v radost promění
Proto se, milá, nenech zlomit žalem:
služ v lásce dál – a Pán to ocení!

Pro paní, která přišla o syna

Vidím, milá – trápíte se, i mne bolest vaše bolí;
láska jsem – a láska nechce vidět trpět kohokoli.
I já o své děti přišel – lidstvo, jež jsem lásce stvořil,
odmítlo mne, místo vděku zloby jed mi vpíchlo do žil.
Svobodnou jsem dal jim vůli, ta se nevyváží zlatem –
jak bych mohl milovati loutku, jež je automatem?
Po jich důvěře jsem toužil, oni mne však nehledali,
neposlechli slova mého, oklamat se Zlému dali.
Namluvil jim, ať si sami rozhodnou, co dobré, zlé je,
nezávisle na Bohu ať vše se dle jich vůle děje.
Tím smrt sama přišla na svět, bezohlednost, války,
zloba,
člověku, ježž já jsem stvořil, se ten dnešní nepodobá.
Znetvořil jej bacil hříchu – a i když se zdá být živý,
je přec ve svém srdci mrtev a tím je bez perspektivy.

Co já na to? Ztratit je? Na svou lásku rezignovat?
NE!!! Láska mou podstatou je, nemohu se před ní
schovat.

Ztrestat sice jejich zlobu spravedlnost má mi velí,
láska řešení však hledat nutí, jímž by nezemdleli.
Našel jsem je: Syna svého, ježž jsem přímo pro ně
zplodil –

Ježíše – jsem poslal na svět, by se za ně trestem
brodil.

On – nevinný – místo vinných na kříži měl k smrti
schřadnout,

z pekla je tím vykoupiti, kam hřích posílal je spadnout.
A můj Syn šel dobrovolně, nenucen – jak láska sama,
která toho, kdo ji hledá, nezradí a neoklamá.

Duchem jsem ho z mrtvých vzkřísil – a s ním každý
může vstáti,

kdo jej přijme, věda, Bůh že kajícího neztratí.
Z mrtvých vstát co člověk nový, největší je div všech
divů:
kdo je z pekla vykoupený – má konečně perspektivu!
Už pozemský jeho život získá rozměr nevidaný –
a nemá už strachu z konce, nebojí se smrti rány.
VÍ: smrt moc už nad ním nemá, bude mu jen krátkou
branou
do nebeské krásné vlasti, kde spasení navždy stanou.

Milá paní, z bolu svého pozvedněte hlavu vzhůru,
vzhlédněte k té lásce mojí, nebeského do azuru!
Já a Syn jsme oba jedno – vizte ruce probodené,
přitulte se v náruč moji, která se k vám v lásce klene.
Jeden každý člověk zhřešil, je v svém srdci
znetvořený –
to i nejlepších se týká, muže každého i ženy.
Srdce své mi odevzdejte – dám vám za ně srdce nové,
vykoupené, krásné, čisté, život, jenž též novým slove.
Snažíte se sloužit lidem? Duchem mým však
proměněná
nesmírně to umocníte jako zcela nová žena.
Požehnáním stanete se pro cizí i pro své milé,
zcela nová perspektiva otevře se vám té chvíle.
Sám vám budu nadlehčovat, co vám bylo tíhou,
žalem –
princeznou mou stanete se, já – Bůh Otec – vaším
králem.
Srdce moje pro vás bije – přijďte! Co mám více říkat?
Padne hráz, a Otec s dcerou budou si už v lásce
tykat...

Váš milující Bůh

Matce se synkem, které opustil otec dítěte

Pane, dej nám svoji sílu,
když jsme sami zůstali,
věříme, že s tebou v míru
zdoláme svá úskalí.

Tys nejlepší Otec pravý,
nejlepší Muž, co kdy žil,
jsme-li s tebou, nenechavý
satan neuzme náš díl.

Ať jen tebe držíme se,
posloucháme vždy tvůj hlas,
pak v bouři či v temném lese
svitne nám vždy slunce jas.

Ty jsi Vítěz nad vítěze,
ty jsi i Pán nad pány.
Stulíme se ve tvé něze
a náš boj je vyhraný!

Bratru v Kristu, jehož tatínek odešel na věčnost

Potěš tě Bůh, můj bratře v Pánu,
a rodinku tvou právě tak –
vždyť směrem na společnou stranu
vás veze přesný Boží vlak.

Než dojede – než Boží plány
s vámi se splní pro tu zem –
s radostí plňte úkol daný
a nermuťte se v srdci svém.

Vždyť tatka váš svůj úkol zdolal
a jeho příklad žije dál –
tož proč by Pán jej nepovolal
do bytu, jež mu přichystal?

Kéž děti, vnuci, pravnoučata
též rodiči se mohou stát
jak on, jež Boží ruka svatá
našla a vedla naporád.

V nich ať ten příklad slouží dále
dalším a dalším rodinám:
ať lid morálce nedá vale
a k Boží lásce dokonalé
kéž přilne – sic by zhynul sám.

Přání sestře v Kristu

Pán požehnej ti, sestro milá,
ve službě Tvé i v modlitbách,
abys jak dosud světlem byla
tam, kde dlí bezprávi a strach.

I domovu a choti tvému
ať jeho láska prospěje
a přiložíš-li ruku k čemu,
ať z toho září naděje.

Ať zdraví tvé se nepoškodí
a ať nesouží ducha nic,
ať na Božího lidu lodi
radostně cíli pluješ vstříc.

Vždyť na té cestě nejsme sami
a Vůdce náš je navždy živ:
kéž mnohý přidá se, a s námi
je pravých cílů pamětliv!

Bůh má moc i nad schizofrenií a paranoiou

povzbuzení pro rodinu

Ať vaši milou maminku
potěší lásky síla,
jež kdysi život dala jí
a srdce probudila.

Ať zruší klamné vidiny
a klidný domov dá jí;
zlo nad dobrem přec nemá moc,
i když svou bezmoc tají.

Ať dobra moc se projeví
tak, jako nikdy dříve,
dá plnou náruč úlevy
a zruší bludy divé.

A vy též mějte v srdci klid;
nevíme, v čem blud vězí,
však jedno za jisté lze mít:
zlo v cíli nezvítězí!

Modlitby

*„Milovní, jestliže nás srdce neodsuzuje,
máme radostnou důvěru k Bohu a oč bychom žádali,
dostáváme od něho.“*

1. Janův 3,21-22

Modlitba veřejná a soukromá

Dík za modlitbu, je-li pravá,
opřená o tu v soukromí,
o tu, jíž jen Bůh naslouchává
a která hradby prolomí.

Dík za tu, které odpovídá
prosba za vlastní čistý štít,
v níž člověk sebe Bohu vydá,
který jej přišel zachránit.

Dík za modlitbu, která říká:
„Já nejsem nic, vždyť vše jsi ty,
měj milost pro mne – pro hříšníka –
a shlad' i můj hřích ukrytý.

Odhal jej, ať se zhrozím, poznám,
co se ti u mne nelíbí,
a odpuštění své mi oznam,
ať nemám žádné pochyby.

Ať žití pro sebe se zřeknu,
ať upřímně ti srdce dám;
pak se již pekla nezaleknu,
vždyť z oběti tvé život mám.“

Pak úkol mám a také právo
za národ modlit se a stát,
i veřejně pak je to zdrávo
a může dění rozhýbat.

Když řeč však na odív se děje
a soukromí mé jiné je,
potom to pro mne osudné je
a nemám žádné naděje.

Nemám ji, dokud v pokojíku
nezavřu dveře za sebou,
v pokání plném chval a díky
si nevyprosím milost tvou.

Dej, ať vždy plynou moje slova
z proměny srdce upřímné!
Pak vnitřní bytost má je nová
a milost vykoupila mne.

Dík, Pane, že je možné toto,
ač člověk nemá k tomu sil.
Zjev mi svou lásku – prosím o to.
Vždyť jenom tys mne zachránil.

Chvalozpěv

Dík, Pane, za svět s dvojí atmosférou –
za zemskou i ovzduší lásky tvé;
tu první že nám živly neseberou
a z druhé že ten zlý nás nevyrve.

Dík za zrození v našem zemském těle
i za nebeské znovuzrození;
už první je dar tvé milosti vřelé
a druhé milost, jež nás promění.

Dík za všechny tvé zkoušky, jimiž rostem',
za něhu, v níž se stulit můžeme,
vždyť pro nás řešení je v slově prostém:
kde ty jsi, že i my též budeme.

Dík, že nám dáváš úkol nad úkoly –
solí a světlem pro svět kolem být;
znát, co jej těší, poznat, co jej bolí,
a říci mu, kdo chce jej uzdravit.

A dík, že nekončí to naším slovem
a láskou, ač z tvé lásky pochází,
že sám přicházíš učinit vše nové
a že tvé dílo nic už nezkazí.

Díky

Má láska Boží, tolikrát
pyšně svou vlastní cestou jdeme,
než zabolí nás světa chlad
a cestu zpátky nalezneme.

V nás neznámé jen touhy žijí:
ty nás je věrně učíš znát,
aby - kde stal se první pád -
rozkvetl souzvuk s harmonií.

Veď nás až k radostnému dni
a nedovol nám zůstat vzadu:
ať vejdem', láskou spojeni,
do tvého světa nových řádů.

Bratru v Kristu, který ztrácí zrak

Pane, Tvůj zrak je ohně plamen,
uděl z něj bratru mému též!
Jsi oheň lásky, nejsi kámen,
a nesmírně jej miluješ.

Vím, že nás čeká věčnost v nebi,
kde žádná nemoc nebude,
zde je však milost zapotřebí
pro bohaté i pro chudé.

Lékaře dej mu, který umí,
anebo učiň zázrak sám,
ať i lid kolem porozumí
a hledá cestu k výšinám,

Ať rodinka ta, milující
tebe i sebe navzájem,
radostně brzy může říci,
že chráníš je i pro tu zem.

Ať do očí si mohou hledět
a svazek Slova spolu číst,
přátelům šťastně vypovědět,
žeš zdolal zlého nenávist.

Ty, Světlo světa, ve tmě svítíš,
tma nemůže tě překonat.
V srdci svých dětí bolest cítíš
a tišíš ji! Vždyť máš nás rád.

Modlitba za děti

Vy všechny dosud nepočaté,
kéž čistá láska s moudrostí
vám život dává v noci svaté,
ne v prchavé jen radosti.

Vy všechny dosud nezrozené,
vy v nejteplejším z lidských hnízd,
čekané buďte, vytoužené,
ať nevítá vás nenávisť.

A vy, kterým už chvíle jistá
překročit dala tento práh,
kéž pro vás máme vždy dost místa
v srdci i v denních hodinách.

Modlitba za lásku

Nauč mne, Pane, stát se Pollyannou
každému, kdo tvou lásku postrádá,
komu svět selhal, kdo jde v srdci s ranou,
v sobě i kolem hořkost ukládá.

Uč mne být mámou opuštěných dětí
a tetou těch, jichž máma nemá čas,
ať nemusejí druhým záviděti
teplejší dlaň a lepší slunce jas.

Vždyť tvoje slunce pro všechny je stejné,
vždyť za všechny jsi zemřel stejně rád.
Dej víc mi té tvé lásky neprodejně
a moudrost, ať ji umím rozdávat.

Díky za nový dům a pozdrav příchozímu

Dík, Pane, za dům plný krásy
a prostoru i pokoje!
Než přejdem' z času do bezčasí,
kéž v něm všem dobro přáno je.

Ty, jenž jsi zemřel za nás všechny
a toužíš všechněm domov dát,
ten nebeský i podnebeský –
rač zde vždy s námi přebývat.

Buď Pánem domu, Světlem jeho,
vždyť srdce PŘÍCHOZÍHO znáš
a víš, co je v něm zraněného –
kéž láskou svou mu požehnáš!

Za hřích – náš, jeho, všeho světa –
smrt na Golgotě vzal jsi zlou
a chceš mu vynahradit léta,
kdy neznal ještě lásku tvou.

Chceš domov dát mu nehynoucí,
kde žal a bol už neškodí,
kde panuje jen láska vroucí,
jíž Ježíš Kristus vévodí.

Kéž potěší se v našem domě
a s darem v srdci pak jde dál –
s Přítelem, který nevýslovně
jej miluje a miloval.

A mnohému, ať tam či tu je,
ať sám pak zprávu přináší,
že mnoho různých pokladů je –
ale že tys ten nejdražší.

Ke komu se modlit?

„Ty můj svatý Antoníčku,
k všemu mému štěstí klíčku!
K tobě vždy se v prosbě vracím,
leccos nemám, mnohé ztrácím...“

„Milá paní, je mi trapně,
když se někdo ke mně napne.
Hledá tohle, tamto čeká,
zázraky chce od člověka!“

„Jenže, Antoníčku milý:
takhle mě to naučili.
Svaté máme ctít a vzývat,
naději svou u nich skrývat.“

„NE! Víš, v čem ten vtip je celý?
Že to lidé vymysleli.
O světcích si tvoří báje,
kterým není konce kraje.“

K mrtvým modlit se je na nic,
nepomohou lidem pranic.
Ti, kdo v nebi domov mají,
už se o svět nestarají.“

„A jak se mám tedy modlit?“
„Zkus nad Božím slovem prodlít.
Legendami čas svůj tratit
je jak prázdnou slámu mlátit.“

Z Písma zjistíš, kdo je Pánem,
kdo zvítězil nad satanem.
JEŽÍŠ jediné je jméno,
jež ti k spáse předloženo.

Z velké lásky zemřel pro tě,
dal svůj život na Golgotě.
Dej mu srdce, hříchy svoje,
dá ti cestu do pokoje.“

„No já nevím – už jsem stará –“
„I příroda kvete zjara.
Po pustotě zimy chladné
opět ožívá a mládne.“

Zadumá se stará paní –
jde snad nové mládí na ni?
Ten svatý kdys svými slovy
také volal k Ježíšovi...

„Víš co, Antoníčku milý?
Můj hlas už tě nerozčílí.
Zkusím začít život nově,
hledat pravdu v Božím slově.“

Nechci žít už v sebeklamu,
nechci mlátit prázdnou slámu.“
Paní jde pryč od obrázku
a sahá po malém svazku...

Modlitba za sestru

která přišla o překlad z počítače

Potěš mou sestru, prosím, Pane,
ty víš o práci oddané,
již věnovala službě dané
netušíc, co zlé nastane.

Ty víš o „práci“ toho zlého,
jenž neumí než škoditi;
tys přišel mařit skutky jeho
a dát nám radost prožítí.

Ta naplno až v nebi čeká,
však už zde dáváš déšť i jas
pro světáka i pro člověka,
jenž věrně čeká na rozkaz.

I přístroje máš ve své moci
a není konec divům tvým,
ty můžeš Duchem dopomoci
i k věcem zcela ztraceným.

Proto tě prosím o div nový,
nenech své dílo zmařiti,
jež požehnal jsi Ducha slovy –
ať v nové kráse zasvítí!

Ať lepší je než to, co bylo,
ať není marná práce ta!
Nehyne přeci tvoje dílo –
i co se zimou vytratilo,
na jaře znova rozkvétá.

Boží řád daný světu

Stvořil's, Pane, ženu, muže –
nedej narušit svůj řád!
Dej, ať každý – každá může
v údělu svém rozkvétat.

Ať na místa intimity
druhá strana nechodí,
ať se nechechtá vrah lítý,
který peklu vévodí.

Děti mamka jen a tatka
cestou života má vést –
doba na zemi je krátká,
ať nevadne ratolest!

Ať nevládne znejistění
vytvářené uměle –
že prý člověk tentýž není
na duchu a na těle.

Překaz, prosím, lidské plány
narušit, jak stvořil's nás,
tvrdit, že je rozdíl daný
jen „kultury na rozkaz“.

Nenech cizí sítě vnášet
z módy nebo z pohodlí,
pravé rodičovství zhášet
tím, že „tři se dohodlí“.

Ať se nechýlí dál školy
od pravého vzdělání,
neučí, co Zhoubce podlý
předkládá jím na dlani.

Manželství je role svatá,
rodičovství dar a čest,
dej, ať může máma, táta
šťastné děti k tobě vést.

Ty jsi Pánem všeho světa,
kež tvé dílo ožívá:
ať nám pod tvým nebem vzkvétá
louka rodin zářivá.

Modlitba pracovnice Národního památkového ústavu

Telefony, psaní, cesty,
nekonečný skoro den –
některý v tom vidí tresty,
jiný je však připraven.

Pane, díky, že k druhým patřím,
práci mám, v níž srdce je,
když se s podobnými bratřím,
síla tím má naděje.

Především však láska tvoje,
jež i tvůrce ocení,
kteří za mnohého boje
vytvářejí umění.

Kolik všednosti dnes hrozí,
cynismus i peněz tlak,
díků však, že jsou dosud mnozí,
kterým září vnitřní zrak.

Pomoz mi těm věrným duším
cestu krásy otvírat:
jejich jména sotva tuším,
ale vím, že máš je rád.

Ovšem ať též nezůstanou
u zemského kamení,
k domovu ať vstoupí branou,
kde jim chystáš stavení.

Vdovina modlitba

Děkuji, Pane, za manželství moje,
za cestu ve svornosti lásky té,
za to, že jsi nás vedl do pokoje,
za všechny krásné chvíle prožité.

A dík, že z toho nic se nevyrovná
té budoucnosti v kraji blaženém,
kde - bratrská již - láska nevýslovná
neskončí žádnou hodinou ni dnem.

Líto mi těch, kdo život nedali ti
a z rozloučení mají proto strach:
dej se jim znát, ať i jim světlo svítí,
jež nezanikne v žádných temnotách.

A mně, než také povoláš mne domů
a oba v rodině své spojíš nás,
dej sloužit tam, kde třeba je a komu.
Bude to, věřím, požehnaný čas.

Pro různé příležitosti

*„A hle, já jsem s vámi po všechny dny
až do skonání tohoto věku.“*

Matouš 28,20

Služba Etických dílen

Od „učitele národů“
učme se znát svou svobodu –
jít Boží cestou proti proudu,
uniknout poslednímu soudu.

Rodiče, děti spolu žijí,
však cesta jich se často mívá –
hledejme jmenovatel shodný,
spolu se sblížíme den po dni!

A kéž nám superhrdinové
do srdce vnuknou touhy nové
tomu se neklanět, co mívá,
jít k hodnotám, jež věčně žijí.

I přispět modlitbou či dary
lze, aby umřel člověk starý
a rodila se srdce nová,
v nichž plane láska Ježíšova.

Ty, Pane škol i rodných domů,
dopomoz nám svým Duchem k tomu,
ať svodům hynoucího světa
odolá láska rozesetá.

Ať naše domovy i školy
najdou lék na to, co je bolí,
z vděčnosti, modlitby i práce
kéž roste nová generace.

Školy a Etické dílny po pandemické uzavírce

Jedna škola plaše couvá,
druhá se zas otvírá –
kterým dětem Nová smlouva
otevře se do šíra?

Kdo překoná odpor, strachy
z těch, jež problém rozvrátí?
Komu vládne „shopping“, prachy,
kdo se k hrám rád navrátí?

Koho tísní nejistota
(škola není už, co dřív...)?
Pane, vstup nám do života,
vždyť jsi lásky pamětliv!

Ledacos se někdy splete,
nevyloučí trapasy,
zaskočí aut šňůra v létě,
v zimě třeba počasí –

ty však neměníš se, Pane,
tvůj plán s námi pevný je:
srdce tobě odevzdané
věčným žitím ožije.

Lektorům i těm, kdo učí,
prosím, novou sílu vlej,
v tom, co člověk nezaručí,
Duchem svatým pomáhej.

I v té škole, která couvá,
i v té, jež se odváží,
Duchem vaň, ať Nová smlouva
hradby zlého proráží!

Děvčátku do vínku

Naše milá Ellinka
je sic ještě malinká,
ale u velkého Pána
je už tááákhle milovaná.

Tož, Ellinko, úsměv svůj
ještě mnohým podaruj,
aby se i s tebou smáli,
Pánu za tě děkovali!

A ty sama hezky rost',
měj překrásnou budoucnost,
zdraví, ve všem dobré zrání,
Boží lásky rozpoznání.

Ať jsi vždycky lidem všem
radostí a příkladem,
kdo tě vidí, kdo tě slyší,
ať se s díkem Pánu ztiší.

Než se sejdem' u něho,
zažij mnoho pěkného,
a kdyby co smutné bylo,
kéž by tě to nezlomilo.

Naopak buď statečná,
Bohu za vše povděčná,
vždy na správné cestě stůj
a jiným ji ukazuj!

Protestujícím k Vánocům

Ať Pán Vám moudrost dá, mí drazí,
před Jeho vůlí poslušnost,
ať máte to, co jiným schází –
i k nepřátelům lásky dost.

Tak ve svém kázání Pán praví,
stvrdil to vlastní obětí:
smrt zvolil místo nebes slávy –
a ďábel prohrál vzápětí.

Nebojte se stran politických,
vždyť mají také přednosti –
a rozvažujte moudře vždycky,
než se cos zlého uhostí.

Ať lidé i zásluhou vaší
vědí, jak volit, nevolit –
a těm, kdo nekalost zde páší,
ať berou vaše hlasy klid.

Ať zamyslí se nad svým žitím
a nad tím, jak je vidí Bůh,
ať chamtivosti vlnobitím
nestrhnou zemi v bludný kruh.

Ať každý v naší zemi pozná,
že k hrobu nic si neschrání,
smrt bez spasení že je hrozná –
ne těm, kdo včas se zachrání.

Pán narodil se pro každého
a zvolil k tomu chudý chlív;
dejme se všichni cestou jeho –
ať místo hněvu bezmocného
zní žehnání a vděčný zpěv!

Novoroční přání

Vesmír je velký, my jsme malí –
Pán velkým zná i malým být,
Žid Židům i Řek Řekům v dáli –
všem chce se v srdcích zabydlit.

Dej i nám, Pane, schopnost Tvoji
být různým srdcím nablízku –
s radostným spojit radost svoji,
s tím plakat, kdo je v útisku.

V roce, který se otevírá
(a nevíme, co přináší)
kéž láska, naděje i víra
v přemnohých srdcích vyraší.

I Tobě, sestřičko má drahá,
a milým Tvým ať rozkvétá
vstříc milost, která napomáhá
rozžít světlo do světa.

Ať Vaše duše, duch i tělo
má sílu, již je potřebí,
aby se od Vás rozletělo
poselství jasné o nebi.

A pokoj, radost ať je s Vámi
i s těmi, na něž myslíte,
ať vědí, že tu nejsme sami –
že velký, dobrý Bůh je s námi
na nepatrné zemi té.

Novoroční obyčje

„Lampion štěstí“ k nebi vzlétá,
kde „bozi“ připraveni jsou
(dle slibů bájí, pověr světa)
vyslyšet prosbu zoufalou...

Tak letí – a pak někde spadne.
Dům, střecha vzplane jiskrou zlou,
kdo možná zemře – „bozi“ žádné
tvé prosby slyšet nemohou!

Jen jediný Bůh prosby slyší,
když věřit znáš a naslouchat,
že z lásky nezůstal v své výši,
leč v Synu přišel život dát.

Nač petardy, nač lampiony?
Nač pitím vítat nový rok?
Má-li být vskutku krásný, vonný,
učinit stačí k Pánu krok.

Otevřít srdce v poslušnosti,
naději, lásce, důvěře –
jen tak se srdce obav zhostí
z dnů, které klepou na dveře.

Pán žehná rok i krátkou chvíli
tomu, kdo s ním je prožije.
I přátelům to pověz, milý –
ať rok i pro ně nový je!

Šťastné rodině

Pán žehnej rodinku vám celou,
babičku, dědu, maličkou,
rodiče – láskou tisícerou,
a nejen v dobu kratičkou!

Ať právě slunko jasně svítí,
ať déšť je nebo pod mrakem,
ať lodí cloumá vlnobití
či ztichlo Božím zázrakem –

nezapomeňte, milovaní,
že Pán je s námi v každý čas,
co dopustí dle svého přání,
je nejlepší pro všechny z nás.

Ta ruka není ukrácena,
to srdce nepřestalo bít;
Pán nejnadějnějšího jména
nás touží ve svém ráji mít.

Neškaredme se nad oblakem,
jenž občas obzor zatemní:
Pán vždy jej prozáří svým zrakem –
vždyť jsme mu milí, příjemní.

Tož s maličkou vždy radujte se
a věrně žijte v naději:
on Slunce je a slávu nese,
před níž se stíny sklánějí.

Vdovci

Když odejde, kdo nám byl milý,
hned se svět kolem zakalí.
Kéž bychom dále spolu byli,
jako jsme vždycky bývali...

Zdá se, že není východisko,
samota krutě dotírá...
A přece Světlo je tak blízko,
kéž nebrání mu nevíra!

A je tu Láska, která hladí
a touží do náruče vzít,
ze srdce smýt, co bolí, vadí,
a podepřít i povzbudit.

Chci ti být bratrem, otcem, matí,
mám připravenu krásnou říš,
jež místo bolu radost dá ti,
kde navždy již se potěšíš.

Však nejen to! Už na té zemi
chci objímat tě, v rukou nést:
jen pochop, nade mne že není,
pak v srdci vzkvete ratolest.

Já za tě zemřel – uvěř, prosím,
a žal tvůj bude daleký.
Já jsem, jenž zvadlé květy rosím –
tvůj Ježíš, Přítel navěky.

K osmdesátinám

Osmdesát roků Pánem Bohem daných,
osmdesát roků plných, požehnaných.
Nebyl vždy čas smíchu, přišly smutku chvíle –
proč však plakat, když nás čeká radost cíle?

Nemoci též přišly, nebylo vždy zdraví –
proč však naříkat, když Pán vše jednou spraví?
Bude síla, zdatnost, bude zdraví věčné –
plný život v Boží lásce nekonečné.

Pokud nám tu, bratře, Pán tě zachovává,
buď v tvém srdci radost a buď Bohu sláva.
Žij v milosti Boží jak ta celá léta,
rodinný tvůj život též ať mile vzkvétá.

I přímluvy tvoje, věř, že Pán Bůh slyší:
smlouvu o životě mnozí podepíší.
Proto k modlitbě ať Pán ti sílu dává:
vždyť v něm je tvůj život – v něm tvá radost pravá.

Zlaté výročí

Padesát roků společného žití,
padesát roků služby k spasení –
těch let, nad nimiž Boží láska svítí
a milost Toho, jenž se nemění.

Kéž dočkáte se proseb vyslyšení,
spásy těch, pro něž srdce krvácí,
kéž žádný den váš truchlivý už není,
co bolelo snad, ať se nevrací.

Kéž příklad váš, té lásky, která platí,
a služby, k Božím dětem vane všem,
jimž je snad těžko mnohé zdolávati
a klesají pod velkým břemenem.

Čas před vámi ať prosvětlen je dále
tou vždy přítomnou Boží milosti,
než sejdeme se u věčného Krále
už bez slzí a v samé radosti!

Do společného života

Sestřičko, bráško, ruce jste si dali
a spolu chcete břemena svá nést –
toť těžký úkol, když svět neurvalý
zná zhasit jas či zlomit ratolest.

Nejste však sami: Láska nekončí,
Pán žehnající před vámi jde dál,
je ve dne oblakem a za tmy svící,
vždyť nad vámi se věčně smiloval.

Tož v jeho síle zdolávejte cestu
a navzájem se neste v modlitbách –
vždyť míříte už k radostnému městu,
kde není bolest, těžkosti či strach.

Bez chyby není žádná dcerka, synek,
leckterá chvíle zkoušku znamená,
denně se učit lásce bez podmínek
je úkol, pod nímž bolí kolena.

Však v Boží síle zázraky se dějí,
kdy překážky se rozplynou jak dým;
tož neutoňte nikdy v beznaději,
bojujte dál pod Vůdcem všemocným!

Ať lidé kolem poznávají stále,
že vlastní „já“ vás nikdy nesvádí,
že ve službě jste nejlepšího Krále,
jenž s každou zlého lstí si poradí.

S Ním dojdete, a věřím – mnozí s vámi,
jimž příklad váš i služba zazáří;
tož jděte po horách i roklinami
vždy s Ním i spolu – div se vydaří!

Novomanželům –

*pro společnou přítomnost i budoucnost,
která má cíl*

Manželská smlouva uzavřena,
společnou cestu dal jsi nám.
Přijď, Pane všemocného jména,
a veď nás oba k výšinám!

Ať každý z nás tě bděle hledá,
ať duše není ospalá,
z nás žádný ať se neohlédá
na cestu, jež tě neznala.

Jen ty dáš vztahu posvěcení,
jen ve tvé lásce přežije:
byli jsme tebou vykoupeni
pro život, který věčný je.

Druh druhu podáváme ruku,
ať jedna druhou posílí:
vždyť není koncert bez souzvuku –
to bychom šťastni nebyli.

Jít s tebou na společnou dráhu
je krásné – a ne zpozdilé:
budeš-li hlavou toho vztahu,
bude to cesta do cíle.

Studentce před maturitou

*„V pokoji budu uléhat i spát. Hospodine,
ty sám mi připravuješ bezpečné bydlení.“*
Žalm 4,9

Vím – zkouška před tebou je, milá,
a důležitá – k cestě dál.
Jen ve mně je však pravá síla;
od jiné – byť i větší byla –
zdar, úspěch by tě nečekal.

Dopřej si neděli i spaní,
dopřej si mého slova hlas!
Vše je to dar z mých štědrých dlaní;
jich „úspora“ tě neochrání
a pokojná by nebylas.

Věř: pomoc má tvou mysl střeží
a pomůže ti výš a dál.
O víru i o píli běží –
a nemít strach, mít hlavu svěží.
Jsi princezna – a já tvůj Král!

Tvůj Ježíš Kristus

Za statečným umělcem a evangelistou

Život, jenž kořeny měl v nebi
a na zemi svůj konal běh,
znal, co je lidem zapotřebí
a hrot útoků poznal všech,

život, jenž nesl slovo Pána
a neúnavně sloužit znal,
jemuž nadání byla dána
a rozvíjet je dal mu Král,

život, jenž neskončil se smrtí
a nyní kvete bez bolu:
koho smrt druhá nerozdrťí,
bude s ním navždy pospolu.

Proti té hrozbě smrti věčné
sešli nám, Pane, další řad
podobných, símě nekonečné,
jež bude dál se rozsívát.

Ať služba, kterou štětcem, perem,
modlitbou, hlasem dávat znal
a v utrpení kolikerém
tak věrně konal, co chce Král,

se zhodnotí a vydá sémě
v zástupu mnohých spasených
i v směru, jímž jde naše země,
již příliš často svedl hřích.

Dík, Pane, za to žití věrné –
a rodinku plň nadějí
na radosti pak nepřeborné
a na setkání přenádherné,
jemuž vstříc svatí kráčejí.

Mladé nemocné sestře

Sestřičko drahá, láska Boží
kéž objímá tě v náručí!
Zde jdeme přes trní a hloží,
kdo ruku svou však v jeho vloží,
Pán radost, mír mu zaručí.

Ať tráva, která svěže raší,
se něžně vstříc Ti zasměje,
i sluníčko nad zemí naší
a pyl, co z prvních květů práší,
až rozvoní se aleje.

Ať bzukot včel a cvrkot ptáčků
ti zní, když letí, nejdříve
cos najít mladým do zobáčku,
ať něha bělostného mráčku
tě hladí z výšky zářivé.

A neboj: co nezmohou lidé
i doktoři a sestřičky –
s tím mocná Boží láska přijde;
ne, Bůh nás nezanechá v bídě.
Ten zlý je TÁÁÁKHLE maličký!

Nemocné těhotné sestře

Milá sestro, Boží sílu
Vám a také děťátku!
Boží Duch kéž má se k dílu,
zlo ať vezme obrátku.

Pán ať v náruči Vás chová,
vyryl si Vás do dlaní,
má Vás v péči podle Slova,
nikdy zlému nestraní.

Andělé ať pějí, hrají
do snů Vám i do bdění,
mějte, i když nejsme v ráji,
radost místo úpění!

K odchodu věrné Boží pracovnice

Dík, Pane, za mou sestřičku,
za věrnou službu její,
již malým, velkým skýtala
pro lásku, pro naději.

Díky, že v temnu nekončí
služba tvých - Božích dětí,
že mají krásný, šťastný cíl,
za kterým mohou spěti.

A díky, že se sejdeme
s tebou u tvého stolu,
že nemine už dlouhý čas
a budem' navždy spolu!

Osamělému otci dvou dětí

„Synku, vidím práci tvoji,
snahu děti vychovat,
pomáhat ti chci v tvém boji –
mám tě totiž velmi rád!

Jsem tvůj Ježíš, hochu drahý,
otevři své srdce mi:
věř, že naplním je záhy
radostí a písněmi.

Zemřel jsem, bych hříchy tvoje
(kterých není nikdo prost)
směnil za království moje
a tvou krásnou budoucnost.

Je jen jedna cesta k cíli –
přes můj kříž a prázdný hrob:
ty, kdo se mi nesvěřili,
čeká temno bez podob.

Když mne pozveš, i tvým dětem
otevře se nový čas:
pod mou péčí cesta světem
rozzáří se všechněm z vás.

Svěřuj se mi v rozhovoru
s vším, čím srdce přetéká,
najdi místo v pěkném sboru,
cesta není daleká.

Čti mé Písmo, dopis lásky,
který je i tobě psán:
najdeš rady na otázky,
mapu k cestě do mých bran.“

Slyším hlas – a neodolám:
to jsou slova Přítele!
„Dík, že“ – v srdci k němu zvolám –
„trpěls za mne na těle.

Dík za pozvání tvé, Pane,
neznám tě – však chci tě znát,
vše, co je v tvé lásce dané,
v životě svém splňovat.

Děkuji i za mé děti,
a za střechu nad hlavou!
Načpak světu záviděti
s jeho pyšnou dálavou?

Tvoje smrt a zmrtvýchvstání
dá mi život, jak má být,
nechci váhat chvíli ani,
zmeškat svého jitra svit.

Srdce se ti otevírá,
prosím, přijď a bydli tu!“
A již Boží láska čirá
hřeje mne v svém úkrytu.

Nechci se už smrti báti:
„Tys ji za mne podstoupil –
a potomci moji zlatí
též ať v tobě najdou cíl!

Podepřeš přec práci moji,
snahu mou je vychovat,
pomůžeš nám v každém boji –
vždyť už vím, že nás máš rád.“

Osířelé věřící rodině

Pán potěš vás, kdo loučíte se
a víte, že ne navždycky.
Víme, že svět se ve zlém nese
a skon je úděl všelidský.

Však Boží náruč něžná, milá
zrak otevřela hasnoucí
a znaveného přitulila
na svoje srdce tlukoucí.

A ten, probuzen lásky slovem,
již šťastně do nového dne
se rozběhl po kraji novém
s mládím, jež nikdy nezvadne.

Již druhy z dávných generací
i z vrstevníků nachází
a všechno bolestné se ztrácí,
nic nepálí, nic nemrazí.

Jen na chvílku je rozloučení –
nezoufejme a těšme se!
Pán každou bolest v slávu změní,
jak řeka lístek odnese.

Bratru v Kristu

odcházejícímu do nemocnice den před operací

Můj drahý bratře, v pokoji buď stále,
Pán má tě v rukou, jak jsi správně děl.
Když jeho jsme a dali světu vale,
je bezmocný náš vzteklý nepřítel.

Žehnej Pán ruce lékařů i sester
a konej svoje dílo nádherné:
jak David král i jako dávná Ester
jsme pod ochranou lásky nezměrné.

Kéž koná sám, co není v moci lidí,
k svědectví mnohým i pro slávu svou;
ti, kdo jej neznají či nenávidí,
v pokání, v úžasu ať pokleknou.

I rodinku Tvou pokoj plň a víra,
vždyť od něj lze jen lepší čekati:
už zde nám mnohé dveře otevírá
a jednou v ráji, ježž nic nezvrátí.

I s žalmistou tak smíme zaspívati
o pravdě té, již ten zlý nezmění:
já lehnu v pokoji a budu spáti,
vždyť ty mi bezpečné dáš bydlení!

Nemocné sestřičce

Pane, uzdrav sestru moji,
víš, že slouží oddaně,
věřím též, že v každém boji
schoval jsi ji do dlaně!

Provázej na každém kroku
ji i její rodinu –
během celičkého roku,
v každou denní hodinu.

Slunce tolik nezaplane,
hvězda nevydá ten svit,
jaký smí tvé dítě, Pane,
ve tvé lásce objevit.

Kdyby tedy noc i byla,
kdyby slunko mrak i skryl,
ať má rodinka ta milá
s tebou mnoho krásných chvil!

Těžce nemocnému křesťanskému pracovníkovi

Ten ve světě se mocí chvástá,
silný však ten je, jenž je v nás.
Ten zlý má krutých hrozeb na sta,
leč omezený má svůj čas.

Držme se moci Ducha v nitru,
má na nás právo jediný;
vede nás k nádhernému jitru
a věrně střeží naše dny.

Nedopustí, co v plánu není,
a zlato ten zlý nezmoří;
z obětí poklad sestavený
už v ohni zkoušek neshoří.

Odměna čeká na Vás v nebi,
snad máte sloužit zas a víc;
ať tak či tak – když zlý se šklebí,
nedejte na to vůbec nic!

Myslete na úsměvy dětí,
na Boží slovo rozsáté,
na ty, kdo dny již Pánu světlí
a nesou světlo rozžaté.

Už Jižní Súdán, i když chudý,
pokladem lásky rozkvétá;
tož protáhněte směle údy
kupředu hledte u všech všudy –
vždyť nepatříte do světa!

Muž chce do Ameriky, žena ne, hrozí rozvod

*„Nebot' nenávidím propuštění,
praví Hospodin, Bůh Izraele.“*
Malachiáš 2,16

Srdce mne volá k rozhodnutí.
Tam dalek hlas – zde žena má.
Mne touha muže v dálku nutí,
však manželství se zachvívá.

Co budoucnost? Co dcerka naše?
Smím jen své touze naslouchat?
Kdo ruší smlouvu, zločin páše.
Bůh nemá rozvod vůbec rád.

Asi tě dosud neznám, Pane.
Však ty mne znáš. A znáš i svět.
Znáš mnohé vztahy ztroskotané.
A děti mohou vyprávět...

Kdysi prý muž šel poklad hledat
a pak ho našel v domě svém.
Mám k obzorům jen zrak svůj zvedat?
Dají mi víc, než rodná zem?

A žena, při níž stát jsem slíbil
i ve zdraví i v nemoci...
Ne, Pane, vidím, že jsem chybil.
Přispěj mi prosím pomocí!

Tys zemřel za mne – za mé hříchy –
pro spásu mou jsi z mrtvých vstal.
Kéž hlas tvůj pokorný a tichý
mne promění a vede dál!

Chceš-li mne někdy v dálce míti,
bude to jiné – bez viny.
Slza se v oku nezatřpytí
té, jejíž muž jsem jediný.

Vstup do života mého. Pane,
co nechceš, ať si nepřeji.
Ať drahé srdce utýrané
zas na svém srdci zahřeji!

Pro redaktorku křesťanských novin

Shlédni na sestřičku mou, Pane,
jež na dvou frontách bojuje:
rodinné dílo jest jí dané
a služba církvi též tu je.

Ať jedno druhé nepřehluší,
ať jedno druhé podpírá,
jak očím pomáhají uši
a srdce mysl otvírá.

Ať rodinka jak louka kvete
i v světa tísní nemalé,
ať jejich vztahy v zimě v létě
svědčí o domě na skále...

Ať také dává Duch Tvůj milý,
klid ženě, muži k objetí,
aby druh druhu povzbudili
a měli moudrost pro děti.

A služba lidem, služba Boží,
ať radostně též může kvést,
dík ní ať mnohý srdce vloží
v dlaň toho, který Spása jest.

Ty, Dárce lásky, souladnosti
a pravé služby v pravý čas,
dávej jim potřebného dosti,
ať vždy jdou – této země hosti –
svorně v tvůj věčný modrojas!

Novému bratru v Kristu ke křtu

Pán požehnej Vám, bratře milý,
zvolenou novou cestu s ním,
aby ji stíny nezkalily –
vždy ať je krokem vítězným.

Ať v bouři či slunečním jasu
Vás náruč Krista zahřívá,
ať do žití Vám vnese krásu,
jež nade vše je pravdivá.

Ať lásku, kterou jste v něm přijal,
Duch v srdci Vašem rozmnoží,
ať stane se z ní mocný příval,
mocnější než ten na moři.

Ať mnozí díky lásce Vaší
si lásku Páně osvojí,
i v nich ať nové květy raší,
zvou k žití v Božím pokoji.

Ať jako průvod nekončící
se řadí cestou k nebesům!
To chci Vám s vděkem za to říci,
že už i Váš je Páně dům.

Domnělému smolaři

Můj bratře, klesáš v myslí teď
a vzdaluješ se Pánu –
však věř – má pro tě odpověď
a velké věci v plánu.

Vím o tvé touze studijní,
však nevzali Tě – škoda!
Však Pán je věrný v plánu dní
a věrným ruku podá.

Nechce, abychom klesali
a slábla mysl mladá.
Vím, život má svá úskalí
a ten zlý lsti své sprádá:

však přec to nevzdal ani Jób,
i když byl zcela na dně.
Pán jej tím vyzval: vzchop se, vzchop,
věř, že má láska vládne!

I v bolesti Jób věrný byl,
ač tepali jej zlobně;
a Pán mu vrátil jeho díl –
dokonce dvojnásobně!

Ty též neklesej na duchu,
i Tys jím milovaný:
i při povodni, výbuchu
Pán dodrží své plány.

Vždyť jeho srdce něžné je,
jak bývá pestrá krása,
když podzim zbarví aleje.
Kéž i Tvé srdce zahřeje
a zlato na Tě strásá!

„Křest“ a křest

„Mami, mami! Co to bylo?
Nač ta voda studená?“
„To je, dítě, Boží dílo,
které křest tvůj znamená.“

S tím do nebe přijdeš jednou...“
„No, já nevím...“ Miminko
vrtí hlavou neposednou
a už dumá malinko.

„Voda přišlá znenadání,
z kdoví čího nápadu –
ta že mne až k nebi chrání,
zdolá Zlého návnadu?“

„Pravdu máš!“ Hoch slyší slovo.
„Křest miminka je jen klam.
Spásné dílo Ježíšovo
musí každý přijmout sám.“

Teprve kdo hřích svůj pozná,
jenž se vkrádá potichu,
kdo zví, jaká smrt je hrozná
pro zemřelé ve hříchu,

kdo však zví též dobrou zprávu
o záchraně v krvi té
Ježíšem tváří v tvář davu
na Golgotě prolité,

kdo tu lásku Ježíšovu
přijme pro své spasení,
v poslušnosti jeho slovu
přijmout má křtu znamení.“

Dozněl hlas... a tu již máti
nese dítě k hostině,
křestním hostům chce dát znáti,
že je šťastná nad jiné...

Jenže co to? Kluk se mračí,
jak by nechtěl s tím nic mít.
Co ta komedie značí?
Slávu, že byl vodou zmyt?

„To mám slavnost pokaženou...“
Jde raděj' dát dítě spát.
Nad tou tváří zamračenou
musí se však zadumat...

Vedle kolébky si lehne,
sen se snáší na víčka,
vzpomínkou jí mysl křehne,
jak kdys byla maličká...

Jak číms podvedla svou matku –
pak ta tíže svědomí...
Odprosit jde – v srdci vkrátku
pokoj tíži prolomí.

Rozumí už. Křest je prázdný,
než se člověk probudí,
než spočine v štěstí, v bázni
Ježíšovi na hrudi!

Hledí na své dítě spící:
„Synku, odpusť! Byl to klam,
Ježíš mi to musel říci.
Pro tu lásku nekončící
nech se jednou pokřtít sám!“

Nerozhodným vyznavačům pravdy

Přátelé, vím, že doba zlá je.
Není vždy snadné v pravdě stát.
Na city, nervy zlostník hraje,
příznivce chcem' si uchovat...

Bůh vám dej sílu, paní, pane,
kdo pravdu ctíte – v pravdě žít
a drahé věci Bohem dané
pro pomíjivé neztratit!

Nemějte strach z té hrubé síly,
jež chce nás stáhnout pod svůj vliv:
buď každý věrný v této chvíli
ochrany Boží pamětliv!

Pán neopustí svoje věrné:
kdo k němu zná se – zná se k nim
a k budoucnosti přenádherné
je vede; svět je prach a dým...

Slibte si v srdci – ihned zkraje –
nenechat padnout Boží řád.
Přátelé, vím, že doba zlá je.
A děkuji vám nastokrát.

Manželům, kteří přestali chodit do sboru

Ať Boží láska neskonalá
vás obejmě a pohladí,
jen ta je pravdivá a stálá,
ne to, co ten zlý vyvádí.

Ať duši, tělo Pán vám sílí,
i ducha ve vás každý den,
vždyť jste mu přece tolik milí.
i byt má pro vás připraven.

Však nežli povolá vás domů
(doufejme s církví společně),
pozemské společenství k tomu
buď radostné a skutečné!

K zamyšlení

*„A vezměte přilbu záchrany a meč Ducha,
jímž je Boží slovo“*

Efezským 6,17

Našemu kmeni

Otec můj byl ze Šémovců,
z Jáfetovců moje máti.
On mne učil Jméno ctíti,
ona Krásu milovati.

Rozešli se Nóachovci:
Jáfet bloudící a snivý
v Eurasii sídlo našel,
krás a výšek žádostivý.

Koho ztratil? Komu vděčí?
Na to už si nevzpomíná.
„Člověk dílo je,“ dí pyšně,
„Prométhea, mého syna.“

Žijem' dodnes z jeho pýchy:
„Člověk“ zní nám hrdě stále.
Nechcem' znáti trest a hříchy,
nechcem' znáti svého Krále.

Antika a renesance
i ta doba osvícená –
dílo toho, jenž znal Krásu,
Rozum – ale neznal Jména.

Rozpomeň se, Jáfetovče!
V světě tvém se připozdívá.
Krásu, Rozum ctíš – cti Jméno
a tvá duše bude živa.

Poděkování za věrnou pomoc

Díky za Vaši službu věrnou,
kéž vám Pán Ježíš dává znát
denně svou lásku přenádhernou
a požehná vám nastokrát.

Kéž Vaše srdce patří jemu
a je si jisto spasením –
vždyť, kdo jej přijal, přijde k němu
a v nebi navždy bude s ním.

A kéž poselství lásky jeho
i všem kolem vás zazáří,
ať přijmou jej co Pána svého
a zlého lsti se nezdaří!

Ochranov

Své nohy do stop tvých jen budu klást,
kde ty jsi, je má vlast,
vždyť dobře víme to, že do vínku nám dána
krajina požehnaná.

Najdeme ji, já vím! Vždyť ten dům dosud stojí,
kde děda s bábou zůstávali svoji:
vrzavá branka, kamení sešlapané –
a ty, můj Pane.

O moudrém koníkovi

pro majitele koně zvaného Centurio, Setník

Mám koníka jménem Cent –
šikovný adolescent!
A ten také něco ví,
prozradil mi tajemství:

„V Kafarnaumu setník jeden
k Židům byl jak chleba s medem.
Postavil jim dům a sál
pro oslavu Božích chval.

Teď však stůně jeho sluha,
sklátila jej nemoc tuhá.
Setník prosí vůdce Židů
Pánu povědět tu bídu.

Ti hned jdou, a Ježíš říká:
,Zmizí nemoc převeliká!
Jdu jej zhojit...‘ Setník ale
netroufá si přijmout Krále:

,Nejsem hoden návštěvy té,
vím však o tvé moci skryté.
I já mám moc nad vojíny,
na rozkaz odpoví činy.
Když povelíš třeba z dále,
od sluhy se nemoc vzdálí.’

Tak se stalo! Slovo Krista
sluhu rázem zvedlo z místa:
nezůstal už chorý v loži,
zdráv teď chválí jméno Boží!

Věř – vždyť víra koná divy!
Ježíš vzkříšený a živý
hřích tvůj smazal, neboť pro tě
vylil krev svou na Golgotě.

Když jej pozveš pod svou střechu,
dostaví se bez oddechu.
Smaže hřích – to není báj –
a pak ti dá věčný ráj.“

Tak mi moudrý koník pravil,
řehtáním hned Pána slavil.
V potěšení velikém
nazval jsem ho Setníkem,

po latinsku Centurio.
A teď, milý Cente – vijó!
Leťme hlásat v širou dál,
že je Ježíš dobrý Král!

Přání vedoucím organizace pro záchranu závislých

Pán vám žehnej v těžké době –
nezůstal přec mrtvý v hrobě,
kéž i „mrtví v hříších“ vstanou,
nezůstanou v srdci s ranou!

Vaše rodina ať vzkvétá
v boji za oběti světa,
vidí plody práce svojí,
Boží milost v tomto boji.

Vedoucí pro muže, ženy
kéž jsou brzy nalezeni –
ti praví dle vůle Pána,
srdce jemu odevzdaná.

Pán vám žehnej teď i dále –
jste ve službě králů Krále,
jeho Slovo mrtvé není,
nemá zákaz vycházení!

Akupunktura a akupresura

Báje o prstech a těle –
o „zázračných bodech“ snad –
je klam z ducha Nepřítele,
jenž nás nemá vůbec rád.

Naše tělo víc nám nedá,
než do něho vložil Pán,
je však schránkou duše – běda,
když TA míří do zlých bran!

Dodržíme hygienu
a vše to, co zdravé je,
největší má ale cenu
to, co duši prospěje.

Pro ni Lékař nad lékaře
kdysi vlastní krev svou dal,
z jeho lásky plyne záře,
je to milující Král.

Přestaň snít o tajích v těle,
to je jenom zlému vhod;
zasvěť Pánu žití celé,
jen tak najdeš „zdravý bod“.

Masáž, i když uleví ti,
věčný život nedá ti:
kdo se ruky Páně chytí,
ten svůj život neztratí.

Reformace

Čteš smutnou knížku historie
o perzekucích, bojích, zlech
a vzrušením ti srdce bije:
též cítíš se v těch zástupech!

„Ta naše slavná reformace,“
pyšně ti stoupá do hlavy.
A zatím čeká cesta, práce
a možná bolest. Bez slávy.

Vstaň, odlož knížku historie.
Neříkám zahod'. Vrať se k ní,
až romantiku život smyje,
až budeš vnitřně svobodný.

Tu reformaci – přetvoření –
Bůh žádá od každého z nás.
A krom té žádná jiná není.
Zde, teď je místo pro zápas.

Celibát

Mohl jsem se stát učitelem.
Či cestou lékaře se dát.
Leč v světě tradic – dravých šelem –
je těžké sám si vybírat.

Matka a tety naléhaly:
nejsvětější je býti kněz!
Na hlasy srdce málo dbaly,
svíraly duši do želez...

A teď mši sloužím, jak se patří.
Dlouhý řad smutných nedělí...
Zdali Bůh na to s klidem patří?
To jeho rády nechtěly!

Slýchávám často o úletu,
jímž spolubratří „řeší“ to:
pokoutně najdou cestu k světu,
jak řeka, zabrzděná v letu,
sama si hledá koryto...

Když v svatostánku беру Krista
(a je tam vážně? Skutečně???),
nevzniklý syn se na mě chystá,
a pokoj v duši nemá místa,
srdce mne soudí nevděčně.

Něco je špatně nastavené.
Ten příkaz nečtu ve Slově:
jen tradice mne silou žene
a připadám si opuštěně
jak na nějakém hřbitově.

Modlím se. Kéž se vzpamatují
a najdu k pravdě odvahu.
Když v duši temné mraky plují,
už zvolna k bráně nakračuji,
k lásce, jež čeká na prahu.

Tu lásku s pravdou v jedno spojit,
jak příroda je pravdivá,
ta k zvrhlým koncům nedá dojít...
Přijď, Pane. Ty znáš srdce zhojit.
Pod hlasem tvým už ožívá.

**Povstaňte, lidé, čtěte Slovo,
tradicí nenechte se mást.**

Volání slyšte Ježíšovo,
jež není těžké nad olovo
a dá vám požehnanou vlast!

Podobenství z Erbenovy pohádky

*pro dvojici zatím neoslovitelnou přímo
evangeliem*

Čubička Ryška k mladým s láskou
teď o pohádce přemítá:
„Princ dobrý s pannou Zlatovláskou
užili trampot dosyta.

Však liška Ryška – kolegyně –
pomohla najít jim svůj cíl:
děj napínavý jako v kině
se pohádkově završil.

Dnes není čas už pro pohádky,
doba je vcelku nemilá:
však moudrost přivést umí zpátky,
co nemoudrost snad zhatila.

A stále jsou tu dobré síly,
jež pomohou, když chcem' je znát
a prozíravě k svému cíli –
ne bezhlavě – se ubírat.

Tož, Nikolko a Danieli,
já s kolegyní přeji vám
teď, v budoucnu a po věk celý
přemáhat každý sebeklam.

Nespoléhat na štěstí, city,
jen ve snech nežít přesladce:
vždycky se najde zhoubce lítý,
jak bratři zlí v té pohádce.

Kdo moudrost hledá, nalezne ji,
a tlukot bránu otvírá,
bát nemusí se, kdo je bdělý,
zlých bratří ani upíra.

Tak už jsem vám to pověděla
a bylo toho akorát.
Teď udělám, co pejsek dělá:
granule dám si a jdu spát.“

Poděkování sponzorům křesťanských internetových novin

Že Slovo nemá „uzavírku“
a v síti může k lidem jít,
že mnoho Aniček a Jirků
neváhá práci podpořit,

že noviny nám podporují
i nositelé jiných jmen –
za to všem ráda poděkuji:
v nebi je poklad připraven!

Tož neváhejme sloužit dále
modlitbou, darem, psaním zas,
ať před příchodem Krista Krále
zní do daleka jasný hlas.

Ať nevěřící najde Pána
a skleslý k chvále povstane;
doba je divně zamotána,
to ale brzy přestane.

Tož využijme k chvále jeho
a k zvěstování každý čas –
s díkem, že službu Přesvatého
podpořit hledí mnohý z vás!

Vánoce na misijním poli

„Panenka“ v pestrém provedení
nevkusně září do kraje.
Tyátru lidé vždy si cení,
zvláště když doba temná je...

Ty, Pane, nezřený a tichý
bez fanfár jdeš k nám po špičkách.
Všanc vydal ses za naše hříchy
a ze srdcí jdeš vyhnat strach.

Kéž hlas tvůj, tichý jako vánek,
do duší mnohých zavane,
dá klidný den a klidný spánek,
jež mají praví křesťané.

A požehnej ta srdce mnohá,
jež odevzdaně slouží ti,
učí znát velikého Boha –
kéž vstříc jim vděčnost zasvítí!

Ať podnebím i vládou moci
týraná země prohlédne
a v kraji temném, bez pomoci
zazáří jas jak v poledne.

Ať lidé v pravdě poznají tě,
maličký i ten, kdo je stár:
tím rozbálí si na úsvitě
ten nejcennější k svátkům dar.

Kdo je hrdinou Vánoc?

(s díky za inspiraci paní, J. J., která ji poskytla svým postřehem)

Jsou hrdinové různí, jistě,
ti dnešní i těch starých dob:
králové, herci, fotbalisté
i odborníci na hip hop.

Fotky jsou všude, lid se klaní,
chce z herců prezidenty mít,
autogram shání bez ustání,
a ne a ne se umoudřit...

Kdo uctí ale mamku s tátou,
kol nichž se děcka batolí?
A přec jsou společností svatou,
již pomoci měl by kdokoli.

Kdo je jim vzorem v dobách dravých?
Rodinka chudá u jeslí,
jíž bez mudrců prozíravých
dítě by na smrt unesli...

Přestaňme slavit mocné, slavné,
pomáhejme, kde třeba je,
ať společenství starodávné
nám kvete zas a vyzraje.

Ať děti mají cestu volnou
k narození i k početí,
rodičů lásku obapolnou
ať svět nevydá v prokletí.

Ať není ničím „nahrazena“ –
umělý květ přec nevoní –
ať ji Pán všemocného jména
dnes chrání jako předloni.

A není to jen příběh svátků –
kéž plní každý všední den:
potom náš národ bude vkrátku
i pro budoucnost připraven.

Řeka a skála

Ubíhá řeky proud, ubíhá do dáli,
nad řekou na mostě stojí muž zoufalý.
Hučí krev ve spáncích jak ten proud zpěněný,
srdce je těžké jak na dně ty kameny.

Mít pokoj navždy... Zrak v hloubku se ponoří,
však řeka soucitná k němu tak hovoří:
„Nechyl se, neskláněj, člověče zklamaný,
nevezmeš zpátky už krok jednou spáchaný.

Pojď za mnou na břeh, hle, trávník je zelený,
pojď za mnou do hor, kde rodné mám prameny.
Pojď, já ti ukáži cestičky ztracené,
pojď, já tě naučím modlitbě kamene.

Liják jej omývá, větry jej šlehají,
však skála pokorná modlí se potají.
A když pak štěrbina v zvětralém kamení
kvítku dá vyrůstí – dosti má odměny.“

Poslouchá zoufalec tu píseň staletou,
na rukou prsty se znenáhla propletou.
A v srdci zklamaném, zvětralém za léta
z uzounké štěrbiny květina vykvétá.

Jednota v Pánu

Jan 17,21

Ať cokoli nás rozdělilo,
to jenom zlý ten rozkol chtěl;
však jednota je Boží dílo
a Pán i za ni v mukách mřel.

Když pozemský se čas mu chýlil
a na se mohl myslit jen,
za lid svůj prosbu k Pánu vylil
a na oběť byl připraven.

A neprosil jen za své žáky –
i za ty, k nimž je vysílá:
to není úkol ledajaký,
různice by jej zničila.

Tož odpusťme si, co se stalo –
anebo možná nestalo,
zjitřené myslí se to zdálo
a zlému podnět dodalo.

A s vědomím, že kol svět hyne
a naší služby třeba jest,
svorně do dáli nehostinné
vykročme dobrou zprávu nést.

Vypuďme z mysli, co nás děli,
před tváří Lásky je to dým;
pro všední den i pro neděli
Pán buď nám světlem hřejivým!

Překlad básně

*Ralph Spaulding Cushman (1879–1960) –
I Met God in the Morning*

Potkal jsem Boha hned zrána,
když den se nejhezčí zdál,
přítomný jak východ slunce
slavně mi do hrudi vál.

Celý den zůstával při mně,
celý den se mnou tam dlel;
tichounce mořem jsme pluli,
jímž divý nepokoj zněl.

Bušilo do mnohých lodí,
jiné zas neznaly cíl,
vichr však, který je honil,
mně v srdce pokoj jen lil.

Myslel jsem na jiná rána
s dávnou tou bolestí zlou,
kdy příliš uvolniv lana,
ztratil jsem přítomnost tvou.

Proto znám tajemství, věřím,
z mnohých svých zmatených cest:
hledat tě musím hned zrána,
celý den máš-li mne vést!

Originál básně

I met God in the morning
when the day was at its best,
And His Presence came like sunrise,
Like a glory in my breast.

All day long the Presence lingered,
All day long He stayed with me,
And we sailed in perfect calmness
O'er a very troubled sea.

Other ships were blown and battered,
Other ships were sore distressed,
But the winds that seemed to drive them,
Brought to me a peace and rest.

Then I thought of other mornings,
With a keen remorse of mind,
When I too had loosed the moorings,
With the presence left behind.

So, I think I know the secret,
Learned from many a troubled way:
You must seek Him in the morning
If you want Him through the day!

Překlad básně Dietricha Bonhoeffera

Silami dobra, jež nás obklopují,
tíše a věrně pod ochranu vzat,
tak nový rok dnes s vámi zahajuji
a tak chci s vámi dny zde prožívat.

Ještě to staré srdce naše kruší,
ještě nás tísní zlých dnů těžký žal.
Dej, Pane, naší vyplašené duši
tu spásu, pro niž jsi nás přichystal.

A dáš-li až po okraj naplněný
ten těžký kalich hořkosti nám pít,
my půjdeme jej vděčně, bez zachvění
z tvé milované, dobré ruky vzít.

Však chceš-li ještě jednou radost přát
na tomto světě, v slunci těchto dní,
na to, co bylo, chceme vzpomínati
a život náš ti zcela náleží.

Nech teple, jasně planout v tomto čase
své svíce v temno naší bezmoci,
sved', možno-li, nás dohromady zase.
Víme, tvé světlo září do noci.

Když nyní ticho vůkol nás se klene,
tu prosíme tě – srdcím našim zjev
to širé společenství neviděné,
ten plný všech tvých dítek chvalozpěv.

Silami dobra vzati pod ochranu,
čekáme klidně los, jenž připraven.
Bůh s námi jest i zvečera i k ránu
a zcela jistě každý nový den.

Originál básně

Von guten Mächten treu und still umgeben,
behütet und getröstet wunderbar,
so will ich diese Tage mit euch leben
und mit euch gehen in ein neues Jahr.

Noch will das alte unsre Herzen quälen,
noch drückt uns böser Tage schwere Last.
Ach Herr, gib unsern aufgeschreckten Seelen
das Heil, für das du uns geschaffen hast.

Und reichst du uns den schweren Kelch, den bittern
des Leids, gefüllt bis an den höchsten Rand,
so nehmen wir ihn dankbar ohne Zittern
aus deiner guten und geliebten Hand.

Doch willst du uns noch einmal Freude schenken
an dieser Welt und ihrer Sonne Glanz,
dann wolln wir des Vergangenen gedenken,
und dann gehört dir unser Leben ganz.

Lass warm und hell die Kerzen heute flammen,
die du in unsre Dunkelheit gebracht,
führ, wenn es sein kann, wieder uns zusammen.
Wir wissen es, dein Licht scheint in der Nacht.

Wenn sich die Stille nun tief um uns breitet,
so lass uns hören jenen vollen Klang
der Welt, die unsichtbar sich um uns weitet,
all deiner Kinder hohen Lobgesang.

Von guten Mächten wunderbar geborgen,
erwarten wir getrost, was kommen mag.
Gott ist bei uns am Abend und am Morgen
und ganz gewiss an jedem neuen Tag.

Dětská pochodová – a pohodová

(pro děti z Etických dílen online)

Zlý na děti zub si brousí –
má však takovýhle fousy –
i ten virus načuřený!
Boží muži jsme a ženy.

Ještě sice malí, malé,
už však ctíme svého Krále.
Učíme se s mamkou, s tátou
mít vždy radost přebohatou.

Dobrodružství se nám chystá,
též se ptáme dozajista,
s mobilem a s počítačem
nad životem nezapláčem.

Ač si nepodáme ruku,
přec pojítkem holek, kluků
něco mnohem mocnější je –
láska Pána, který žije!

Pro něj uzavírka není,
dveře v průchozí si změní,
ani hrob ho nezachytil,
v mnoha srdcích život vznítíl.

Ani nás nic nezadržít,
neskončíme v žádné strži,
naše cesta vede vzhůru,
ke slunci a do azuru.

Přidejte se, upejpaví,
s Pánem se jde bez obavy,
dal nám místo ducha bázně
ducha synovství a kázně.

Nebojte se budoucnosti,
Pán má pro nás všeho dosti –
jen mít srdce otevřené,
k cestě za ním připravené!

Píseň ke křtu

Do nového žití Pán mne povolal,
z ďábla otroctví mne do své moci vzal,
teď mne pokřtil vodou, za svobodou
v jeho lásce vykračuji v dál.

Vyprostil mne z hříchu, sobě podrobil,
v jeho království chci plnit jeho cíl,
veď mne dále, Pane, ať se stane,
co jsi pro můj život připravil.

Děj mi lásku k lidem, pokoru a cit,
moudrost, co mám činit a co nečinit,
jméno tvé ať svítí z mého žití,
ať pomáhám jiné probudit.

Do nového žití Pán mne povolal,
za to mu chci denně zpívat písně chval,
beze strachu s vírou, s myslí čilou,
ať svět ví, že Ježíš je můj Král!

(nápěv: Chodím po Broadwayi)

Dnešním ženám na rozcestí

Svět buší do hodnot, jež zdály
se pevné jako skála být,
neznámé nemoci se valí
a různá hnutí zblízka, zdáli
chtějí nám život překroutit.

Mnohá z nás prahne po opoře:
nač spolehnout se? Na svaly?
Na originalitu? Moře
je těch, co v srdci tají hoře,
i těch, co samy selhaly...

Pán znal se k ženám s lásky slovy
v světě, jenž byl k nim cynický,
za příklad dával chudé vdovy,
zbloudilým nesl život nový.
Mnohé jsou s ním už navždycky.

Nechme se vést, a pomáhejme
i jedna druhé víc ho znát;
k úkolům, jež dá on, se znejme
a na slunci si místo přejme,
které nám chce a může dát.

Jen mějme srdce otevřená
a neklesejme na duši:
vždyť přenesmírná lásky cena
byla i za nás zaplácena.
Pán hukot bouří přehluší!

Nádherná budoucnost

Izajáš 2,1–5

Dík, Pane! Co na tvůj lid čeká,
zaslíbil jsi a nezrušíš:
požehnaná zem medu, mléka
volá, a národy zve výš.

Lid Pánem na čas v bídu daný,
ač opovržen od světa,
zavržen není; Boží plány
dál platí, v nichž on rozkvétá.

Hora, o niž se mnozí rvali
a mnoho krve prolili,
přečká i čas ten neurvalý –
vždyť bylo to jen na chvíli.

Pak národy k ní půjdou z dálky
s jáсотem, vděkem, klaněním,
pomine násilí a války –
všechno to zmizí jako dým.

Tam JEDEN NOVÝ ČLOVĚK stane
z Izraele i národů,
z oběti Mesiášem dané
bude mít navždy svobodu.

Žehnejme Pánu, lidu jeho.
národům blízko, v dálavě!
Ta svoboda je pro každého,
kdo chce žít Bohu ke slávě.

Píseň pro Jeruzalém

Izajáš 62,1–6

Jeruzaléme, město Páně,
sopčí a rvou se o tebe,
tebe však chrání Boží dlaně,
uchoval si tě pro sebe.

Co bylo skvělých měst a zemí,
jež k výšinám se vzpínaly –
a co je nyní s nimi všemi?
Jen stopy v písku zůstaly...

Pro tebe nechci mlčet ale
a odpočívat v pohodě:
zruš, Pane, choutky neurvalé,
vždyť nic nenecháš náhodě!

To město s vrchem budoucnosti,
kde se tvá noha postaví,
ať střeží bohatí i prostí
bez reptání a únavy.

Ty sám jsi jeho velitelem,
a zrak tvůj plamen ohně je:
stavíš se nepřítelům čelem,
v tobě je všechna naděje.

Jeruzaléme, město Páně,
pod jeho péčí vzkvetej dál,
než snesou shůry jeho dlaně
ten nový, jež sám zbudoval.

Rok 2021 – a štafeta lásky

Záplavy, orkán, Tálibánci,
svět v nemravnosti rozkladu
už tančí ve smrtelném tanci –
má člověk ještě vůbec šanci?
Kde hledat cíl a náhradu?

Člověče Boží, neutíkej,
teď zrovna práce pro tě je:
na službu bližnímu si zvykej,
ukaz mu, v kom je naděje.

A ty, kdo Pána neznáš dosud,
neklam se, že tlak povolí.
Nevzývej neúprosný „osud“,
nehledej prášky, pistoli.

Zem naše v posledním je pnutí
a brzy zmizí docela.
Bůh nechce však tvé zahynutí!
To jeho láska nedělá.

Hle – Ježíš Kristus mořem kráčí
a pravici ti podává.
Chop se jí rukou svou – to stačí.
Pak skončí strach a únava.

On provede tě vším, co zbývá
a co má ještě horší být –
však jeho láska přepečlivá
už schystala ti věčný byt.

Zachráněn, vykroč k těm, kdo hynou
a v zoufalství svém úpějí.
Směrovkou, oázou buď stinnou,
ať pokáním se loučí s vinou
a přijmou cíl a naději!

Poslední doba

Ve Státech vraždí, ničí „pro ideje“.
Na Bílé Rusi rdousí svobodu.
V Asii, v Africe se hrůzné dílo děje
z půlměsíce a jeho „národu“.

Po světě virus davy lidí sklátil,
snad antikrist již brousí si tu meč.
Starý drak rádí – začíná už znáti,
že vše se chýlí pro poslední zteč.

Však ty jsi vítěz nad vrahy i „bohy“,
hřích smyl jsi krví, bránu otvíráš:
kéž hlavu, Pane, zvedne lid tvůj mnohý,
vždyť ví, že věnec vítězů ty máš!

Ať, navzdor ďáblu, nekáci se strachem
a s odvahou tvé slovo zvěstuje,
vždyť říše zlého stojí před svým krachem
a kdo tě pozná, ten se raduje.

Na místo strachu modlitba a víra,
na místo beznaděje – naděje:
s tím ať tvůj lid meč Ducha věrně svírá
a šíří Slovo, které mocné je!

Obsah

Předmluva.....	5
Pozvání ke Spasiteli	7
Vyznání víry	9
Krása a milost	10
Automobilová bajka.....	12
Vesmír mluví	14
Bůh a modly	15
Mistru bojových umění	16
Mladé nevěřící rodině	18
Rozhovor v pekárně.....	19
Věnování do Bible pro nespasenou rodinu	22
Muži, který jako dar poslal mariánské modlitby ...	23
Milé a obětavé sousedce	25
Ženě, která prožila mnoho bolestí.....	27
Vězeňkyně.....	29
Boží řád	32
Pro českou dívku, která přestoupila na islám	35
Postabortivní syndrom	38
Nemocné přítelkyni.....	39
Večerní rozhovor.....	41
Očnímu lékaři	43
Povzbuzení na cestě víry	45
Týmu Božích dětí	47
Křesťanským pracovníkům	48
Povzbuzení věřícím pozůstalým	49
Ovdovělé sestře	50
Pro paní, která přišla o syna.....	51
Matce se synkem, které opustil otec dítěte	53
Bratru v Kristu, jehož tatínek odešel na věčnost...	54
Přání sestře v Kristu.....	55
Bůh má moc i nad schizofrenií a paranoiou.....	56

Modlitby	57
Modlitba veřejná a soukromá.....	59
Chvalozpěv	61
Díky.....	62
Bratru v Kristu, který ztrácí zrak	63
Modlitba za děti	64
Modlitba za lásku	65
Díky za nový dům a pozdrav příchozímu	66
Ke komu se modlit?	68
Modlitba za sestru	70
Boží řád daný světu.....	71
Modlitba pracovnice	
Národního památkového ústavu.....	73
Vdovina modlitba.....	74
Pro různé příležitosti	75
Služba Etických dílen	77
Školy a Etické dílny po pandemické uzavírce.....	78
Děvčátku do vínku	80
Protestujícím k Vánocům	81
Novoroční přání	83
Novoroční obyčeje	84
Šťastné rodině	85
Vdovci.....	86
K osmdesátinám.....	87
Zlaté výročí.....	88
Do společného života	89
Novomanželům –	90
Studentce před maturitou	91
Za statečným umělcem a evangelistou	92
Mladé nemocné sestře	94
Nemocné těhotné sestře	95
K odchodu věrné Boží pracovnice.....	96
Osamělému otci dvou dětí	97

Osiřelé věřící rodině	99
Bratru v Kristu	100
Nemocné sestřičce.....	101
Těžce nemocnému křesťanskému pracovníkovi.....	102
Muž chce do Ameriky, žena ne, hrozí rozvod....	103
Pro redaktorku křesťanských novin	105
Novému bratru v Kristu ke křtu.....	106
Domnělému smolaři.....	107
„Křest“ a křest	109
Nerozhodným vyznavačům pravdy.....	111
Manželům, kteří přestali chodit do sboru.....	112
K zamyšlení	113
Našemu kmeni.....	115
Poděkování za věrnou pomoc	116
Ochranov	117
O moudrém koníkovi	118
Přání vedoucím organizace pro záchranu závislých.....	120
Akupunktura a akupresura	121
Reformace.....	122
Celibát	123
Podobenství z Erbenovy pohádky.....	125
Poděkování sponzorům křesťanských internetových novin	127
Vánoce na misijním poli	128
Kdo je hrdinou Vánoc?.....	129
Řeka a skála	131
Jednota v Pánu	132
Překlad básně	133
Originál básně	134
Překlad básně Dietricha Bonhoeffera	135
Originál básně.....	137
Dětská pochodová – a pohodová	139

Píseň ke křtu.....	141
Dnešním ženám na rozcestí.....	142
Nádherná budoucnost	143
Píseň pro Jeruzalém.....	144
Rok 2021 – a štafeta lásky	145
Poslední doba.....	147
Obsah	149

Vydal: Křesťanský sbor Ostrava – Kunčičky
Odpovědný redaktor: Ján Ostrolucký
Ilustrace: Ivana Kultová
Obálka: Petr Holý
Tiskárna: ETHICS Ostrava
Rok vydání: 2021
Vydání: první
©2021, Křesťanský sbor Ostrava – Kunčičky
ISBN 978-80-88135-40-1